

ΓΕΡΑΚΙ ΓΕΡΑΚΙ

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ
ΖΟΥΓΚΛΑΣ

15

Τὰ τρία παιδιά περνοῦν
στιγμές φοβῆς μέσα
σ' ἓνα φλεγόμενο σπῆτι

ΤΑ ΤΡΙΑ τολμηρὰ παιδιά
μέ τις λιονταρίσιες καρ-
διές, ὁ Μὰκ Ντάνυ, ὁ ἔφηδος
μέ τὸ γεροδεμένο κορμί που
ἀπὸ τῆ μιά στιγμή στὴν ἄλ-
λη, ὅταν θελήσῃ, μπορεῖ νὰ
γίνῃ τὸ θρυλικὸ καὶ ἀνίκητο
Γεράκι, ἡ Ἑλλεν Τζόρνταν, ἡ
μελαχροινὴ ὁμορφὴ βοηθός
του, ποὺ ξέρεي νὰ παλεύῃ τὰν
ἄντρας καὶ ὁ μικρὸς ἀραπά-
κος φίλος τους, ὁ λιχούδης
Τζίμ Γκάφας, κυττάζουν γύ-
ρω τους καὶ καταλαβαίνουν
πῶς ἡ θέσι τους δὲν εἶναι κα-
θόλου εὐχάριστη. Βρίσκονται

μέσα σὲ μιά κόλασι φωτιάς
καὶ κάθε δευτερόλεπτο ποὺ
περνάει φέρνει κοντὰ τους μὲ
μεγάλαι δῆματα τὸ θάνατο...

Τὰ ἄφοβα καὶ ἀτρόμητα
παιδιά, ποὺ κάθε τόσο παί-
ζουν κορώνα - γράμματα τῆ
ζωῆ τους προσπαθώντας ν' ἀ-
παλλάξουν τὴν πατρίδα τους
ἀπὸ μιάν ὑπουλη καὶ σατανι-
κὴ ἐπίθεσι, βλέπουν θεόρατες
τὶς φλόγες νὰ σηκώνουν τὶς
πύρινες γλώσσες τους στὸν
οὐρανὸ καὶ ν' ἀγκαλιάζουν ἀ-
πὸ παντοῦ τὸ μικρὸ ξύλινο
σπιτάκι, σ' αὐτὴ τὴν ἀπομει-
κρυσμένη συνοικία τοῦ Τόκιο,
ὅπου βρίσκονται κλεισμέ-
νοι. (*)

Οἱ φλόγες τοὺς ζώνουν ἀ-
πὸ παντοῦ. Τὰ πύρινα φίδια
τῆς φλεγόμενης δεντρῆς, ποὺ
ἔχουν ρίξει γύρω ἀπὸ τὸ σπι-
τι οἱ συμμορίτες τοῦ «Μπλέ
Παγγινιού», σέρνονται ὑπου-
λα, δαγκώνουν τὰ σανίδια
τοῦ τελευταίου καταφυγίου
τους καὶ σὲ λίγο ὅλα τοῦτα
θὰ ἔχουν γίνῃ μιά σκούρα
στάχτι. "Αν μποροῦσαν τοὺ-
λάχιστον νὰ ἐπιχειρήσουν μιά
ἡρωϊκὴ ἐξοδο! Οὔτε νὰ τὸ
σκεφτοῦν τολμοῦν. Θὰ ἦταν
σὰν νὰ ἀποφάσιζαν μιά ὁμα-
δικὴ αὐτοκτονία. Οἱ Γιαπων-
νέζοι ταμπουρμέντοι σὲ ἐπί-

(*) Διάβασε προηγουμένα τεύ-
χη «Μηνάνημα τοῦ Ὀλιέθρου» καὶ
ἰτὸ θαῦμα ποὺ σώζει.

καιρες θέσεις περιμένουν με τὰ αυτόματα στο χέρι και τὸ δάχτυλο στὴν σκανδάλη νὰ τοὺς στείλουν βροχή τὰ καφτὰ μολύβια, σὲ περίπτωσι πού θὰ δοκίμαζαν νὰ ξεμυτίσουν, πηδώντας ἀπ' τὰ παράθυρα ἢ ὀρμώντας ἀπὸ τὴν πόρτα...

— Σὰ νὰ τὴν ἔχουμε ἄσχημα!, λέει ὁ ἀραπάκος ὁ Τζίμ Γκάφης καθὼς, κουμπένος πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, σημαδεύει κάποιον πού ἔρποντας δοκιμάζει νὰ ζυγώσει στὸ σπίτι. "Ἀν κρατήση κόμποσο σ' αὐτὴ ἢ... φωταψία οὔτε ἡ στάχτη μας δὲν θὰ ὑπάρχη αὐριο.

Καὶ ὅπως μιλάει, πιέζει τὴν σκανδάλη. Τὸ αὐτόματό του δῆχει ξερὰ καὶ ὁ Γιαπωνέζος πού σέρνεται στὸ χῶμα τινάζει δυὸ φορὲς τὰ πόδια καὶ μένει ἀσάλευτος.

— Ἐν τάξει, Τζίμ!, λέει χαμογελώντας ἡ "Ἐλλεν πού παρ' ὅλο πού βρίσκονται σε τραγικὴ θέσι, δὲ χάνει τὸ κέφι της. Τὸν ἔστειλες ν' ἀνταμώσει τοὺς σεπτούς του προγόνους! Εἶσαι καλὸ παιδί, Τζίμ!...

Ὁ Μὰκ δὲ μιλάει. Ταμπουρμένος πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο παράθυρο πυροβολεῖ. "Ἐνας Γιαπωνέζος τινάζεται ὀρθιος καὶ δοκιμάζει νὰ τρέξη, μὰ δὲν προφταίνει νὰ πραγματοποιήσει ἄλλο βῆμα. Παίρνει μιὰ βόλτα στὶς φτέρνες του, σηκώνει τὰ χέρια, παρραπατάει σὰ μεθυσμένος καὶ

πέφτει με τὰ μούτρα στὶς φλόγες.

— Εἶναι ἀμέτοχοι σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας!, γρυλλίζει τὸ παιδί.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ἡ "Ἐλλεν προχωρεῖ στὴν πίσω κάμαρη τοῦ σπιτιοῦ. Μιά μικρὴ πόρτα βγάζει σὲ μιὰ στενὸ-μακρὴ αὐλή. Εἶναι ἕνας μικρὸς κηπάκος με μαρμαριμένα χρυσάνθεμα καὶ νιασεμιά. Ἡ ἐγκατάλειψι τὰ ἔχει μαράνει. Καὶ ἀπὸ ἐδῶ οἱ φλόγες ὑψώνουν ἕνα πύρινο καὶ ἀδισπέρσαστο τεῖχος γύρω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχο. Δὲν ὑπάρχει δρόμος σωτηρίας.

Ἐτοιμάζεται νὰ γυρίσῃ πάλι κοντὰ στοὺς φίλους της, ὅταν ἐλέπει μιὰ σκιά νὰ σαλτάρῃ πρὸς τὸ μέρος της. Μέσα στὴν ἀστραπὴ μιᾶς φλόγας διακρίνει τὸ ἀτσάλι ἐνὸς μαχαίριοῦ καί, πρὶν προφτάσῃ νὰ φυλακτῇ, νοιώθει κάτι βαρὺ νὰ πέφτῃ ἀπάνω της. Μιά φαρδεὶὰ παλάμη τῆς κλείνει τὸ στόμα.

— Τσιμουδὶρ! ἄσπρη σπιούνα!, μουγγορίζει κάποιος στ' αὐτὴ της. "Ἀν μιλήσης εἶσαι ναιεμένη!

Μὰ ἡ "Ἐλλεν δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς κοπέλλες πού χαμπαρίζουν ἀπὸ φοβέρες. Ἡ μύτη τοῦ μαχαίριου ἀγγίζει στὸ λαιμό της. Ὅμως ἐκεῖνη δὲ θέλει νὰ ὑποκύψῃ. Κάνει μιὰν ἀπότομη κίνησι πρὸς τὰ ἐμπρός, γέρονει καὶ διπλώνει τὴ μέση της. Ὁ Γιαπωνέζος μετὸ μαχαίρι πού εἶναι γατζωμένος στοὺς ἱμῶνες της, τινάζεται σὰν ἄδειο σακκὶ στὸ

χώρα. Βλαστημάει και σχεδόν άμέσως σηκώνεται και τὰ μικρά μάτια του είναι γεμάτα λυσσα. Σηκώνει και τεντώνει τὸ χέρι. Ἡ κοφεριή λεπίδα περνάει σφυρίζοντας μισὸ χιλιοστὸ δίπλα ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς κοπέλλας καὶ καρφώνεται στὴν ξύλινη πόρτα πού βρίσκεται πίσω της. Τὴν ίδια στιγμή ὅμως τὸ αὐτόματο τῆς Ἑλλεν ἀρχίζει νὰ κελαϊδᾷ. Οἱ σφαίρες γαζώνουν τὸ κορμὶ τοῦ κακούργου πού πέφτει μουγγρίζοντας...

Μὰ τούτῃ τῇ φορὰ ὁ θόρυβος πού κάνει πέφτοντας ξαφνιάζει τὴν μελαχροινὴ βοηθὸ τοῦ δημοσιογράφου. Εἶναι σὰ νὰ βροντᾷ ἀπάνω σ' ἕνα χοντρὸ τσίγκο. Πλησιάζει μὲ προφυλάξεις πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μέσα στὶς ἀνταύγειες τῆς φωτιάς μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ καθαρά τώρα τί συμβαίνει. Πρόκειται γιὰ ἕνα σκεπασμένο πηγάδι. Ἡ καρδιά της χτυπάει γοργὰ κ' ἀπ' τὸ μυαλό της περνάει μιὰ ξαφνικὴ ἀστραπή.

Μὲ διαστικὲς κινήσεις ἀπομακρύνει τὸ πτώμα τοῦ Γιαπωνέζου καὶ ἀνοίγει τὸ σκέπασμα τοῦ πηγαδιοῦ. Στὸ βάθος βλέπει νερό.

— Νομίζω πὼς σὲ κάτι μπορεῖ νὰ μιάς χρησιμέψῃ αὐτὸ τὸ πηγάδι!, λέει.

Ξαναμπαίνει στὸ σπίτι. Οἱ φλόγες τρῶνε τώρα τὰ ξύλα. Τὰ σανίδια καὶ τὰ καντρόνια τρίζουν ὑπόκωφα καθὼς καίγονται. Εἶναι φανερό πὼς τὸ σπίτι θὰ γκρεμίσῃ σὲ λίγο. Ἡ στέγη πῆρε κιόλας φωτιά.

Τὰ δυὸ παιδιὰ πνίγονται ἀπὸ τοὺς καπνοὺς. Βήχουν καὶ ἀναπνέουν μὲ δυσκολία. Ὅμως δὲν ἐγκαταλείπουν τὴ θέσι τους. Ἐχουν τὰ αὐτόματα στὸ γέρι καὶ κάθε τόσο πυροβολοῦν ἀπ' τὰ παράθυρα.

Ἡ Ἑλλεν πλησιάζει τὸν Μὰκ καὶ τοῦ ἐξηγεῖ διαστικὰ τὸ τί ἔγινε στὴν αὐλή. Ὑστερα τοῦ μιλάει γιὰ τὸ πηγάδι.

— Εἶναι ἡ μοναδικὴ λύσι, τοῦ λέει. Τὸ πηγάδι ἔχει σιδερένια σκαλιὰ καρφωμένα στὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματά του. Μποροῦμε νὰ κατεβούμε ὡς τὸ νερό. Ἐκεῖ δὲν θὰ ἡδύς φτάσῃ ἡ φωτιά. Τί λές, Μὰκ;

Ἐνα παράξενο πηγάδι
κι' ἕνας πρὸ παραξένος
μυστικός διώδρομος

ΛΙΓΑ λεπτὰ ἀργότερα τὰ τρία τολμηρὰ παιδιὰ βγαίνουν στὴν αὐλή. Κομμάτια ἀπὸ τὴν καιόμενὴ στέγη ἔχουν ἀρχίσει κιόλας νὰ πέφτουν μέσα στὴν κάμαρη. Σὲ λίγο θὰ γκρεμιστοῦν καὶ οἱ ξύλινοι τοῖχοι. Λίγο ἀκόμα ἂν ἔμεναν ἦσαν χαμένοι...

Φτάνουν στὸ πηγάδι. Ὁ Μὰκ μὲ γοργὲς κινήσεις ἀπομακρύνει ἐντελῶς τὸ καπάκι καὶ ρίχνει μιὰ διαστικὴ ματιά μέσα.

— Ἐν τάξει!, λέει. Θὰ χωθοῦμε ὡς τὸ λαιμὸ μέσα στὸ νερό. Κι' ὅταν τελειώσῃ τοῦτο τὸ πανηγύρι ξαναβγαίνουμε. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ οἱ Γιαπωνέζοι, πού θὰ ἔχουν πιστέψῃ ὅτι ταφήκαμε μέσα στὶς φλόγες, θὰ φύγουν. Ἐμ-

πρός, "Ελλην! Πρώτα εσύ! 'Ασφάλισε τὸ ὄπλο σου καὶ κρέμασέ το σ' ἓνα ἀπὸ τὰ σιδερένια σκαλοπάτια. Δὲν πρέπει νὰ μπῇ στὸ νερό. Θὰ μᾶς χρειαστοῦν ἴσως ἀργότερα τὰ ὄπλα.

"Η "Ελλην κατεβαίνει πρώτη. Δεύτερος κατεβαίνει ὁ ἀραπάκος. Μὰ αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ μπῇ στὸ νερό. Στέκει σ' ἓνα σκαλοπάτι.

— Εἶναι ἁμαρτία, λέει

"Ο Μὰκ κι' ἡ "Ελλην πέφτουν στὸ νερό μὰ ὁ Τζὶμ Γκάφας μένει κρεμασμένος στὴ σκάλα.

κλαψιάρικα. Θὰ λυώσουν οἱ σοκολάτες πού ἔχω στὶς τσέπες μου!

Ὁ Μὰκ κατεβαίνει τελευταῖος καὶ τραβάει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ σιδερένιο καπάκι καὶ σκεπάζει τὸ στόμα τοῦ πηγαδιοῦ. Τὸ νερὸ εἶναι βαθύ. Ἀλλὰ κρατιοῦνται στὴν ἐπιφάνεια πιασμένοι ἀπὸ τὰ δυὸ τελευταῖα σκαλοπάτια.

Τὸ σκοτάδι εἶναι ἀδιαπέραστο. Ἀποφεύγουν νὰ μιλήσουν. Μονάχα οἱ μασέλες τοῦ Τζὶμ ἀκούγονται πού ἀλέθουν τὴ γιαπωνέζικη σοκολάτα. Αὐτὸς εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ τρία τέσσερα σκαλοπάτια πιο πάνω ἀπὸ τοὺς δυὸ φίλους του καὶ μασάει.

— Μεγάλε Θεὲ τῶν νέγρων!, λέει κάθε τόσο. Τί ωραία σοκολάτα πού φτιάχνουν στὸ Τόκιο. Ἐδῶ εἶναι πραγματικὸς παράδεισος! Ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ οἱ γλυκοπατάτες, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ σοκολάτα! Δὲν τὸ κουνᾶω ἀπὸ ἔδῳ. Ὅποιος θέλει μπορεῖ νὰ γυρίσῃ μόνος του στὴ Νέα Ὠρῆκη!

Καθὼς ὅμως μασάει καὶ μιλάει, ξεχνάει ὅτι εἶναι κρεμασμένος στὸ σκαλοπάτι καὶ γλιστράει καὶ πηγαίνει κατ' εὐθείαν μὲ τὸ κεφάλι στὸ νερό. Ἀλλὰ πρὶν πάρῃ τὸ μακροβούτι ξεφωνίζει τρομαγμένος καὶ ἀπλώνει τὰ χέρια νὰ πιάσῃ κάπου. Καὶ πραγματικὰ πιάνεται ἀπὸ ἓνα γάντζο πού δρίσκεται στὸν τοῖχο. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀποφεύγει τὸ μακροβούτι καί...

προσγειώνεται πάλι στο σκαλοπάτι.

«Η Έλλην κι' ο Μάκ έτοιμάζονται να γελάσουν για τὸ πάθημα τοῦ χαζοῦ ἀραπάκου, ἀλλὰ σταματοῦν ξαφνιασμένοι. Ἐνας περίεργος θόρυβος φτάνει στ' αὐτιά τους καὶ τοὺς παραξενεύει. Εἶναι σὰν κάτι βαρὺ νὰ σέρνεται ἀπάνω σὲ τροχαλίες. Ἀνασηκῶνουν τὰ μάτια.

— Μιὰ πόρτα! Μιὰ πόρτα!, ξεφωνίζει ὁ Γκάφας. Μᾶς τὴ σκάσανε πάλι οἱ Γιαπωνέζοι. Μωρὲ τί εἶναι αὐτό, Θεοῦλή μου!

Πραγματικά, ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοίχωμα τοῦ πηγαδιοῦ, ἓνα μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ νερό, σέρνεται πρὸς τὰ πλάγια καὶ στὴ θέσι του τώρα χάσκει ἓνα σκοτεινὸ ἄνοιγμα.

— Ὁ γάντζος ποὺ πιάστηκες στὸν τοῖχο ἦταν ἓνας μοχλὸς, κάνει ὁ Μάκ στὸν Γκάφα. Νά κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς βγῇ σὲ καλὸ.

Καὶ μὲ γοργές κινήσεις βγαίνει ἀπ' τὸ νερὸ καὶ σκαρφαλώνει στὰ σκαλοπάτια. Ρίχνει μὲ προφυλάξεις μερικές ματιές στὴ σκοτεινὴ τρύπα.

— Φοσσ! Ἐνας ὀλάκερος διάδρομος!, λέει. Κάτι συμβαίνει ἐδῶ μέσα. Εἶναι μιὰ εὐκαιρία νὰ κάνουμε ἓναν περιπάτο ὅσο νὰ σβύση ἐντελῶς ἡ φωτιά. Τί λές, Ἑλλην;

— Ἔρχομαι μαζί σου!, ἀποκρίνεται ἡ κοπέλλα.

— Κι' ἐγώ!, λέει ὁ Τζίμ

Ὁ Γιαπωνέζος δέχεται τὴν κεραυνοβόλο ἐπίθεσι τοῦ Μάκ καὶ δὲν προφταίνει νὰ πυροβολήσει.

ποὺ ἔχει ξαναβρῆ πάλι τὸ κέφι του καὶ μασάει.

Παίρνουν τὰ ὅπλα τους καὶ μπαίνουν στὸ ἄνοιγμα. Στὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ προχωροῦν σκυφτοί. Ὑστερὰ ὅμως μποροῦν νὰ βαδίζουν ἑρῆτοι. Ὁ διάδρομος γίνεται πιὸ ὑψηλὸς καὶ πιὸ εὐχάρος.

— Αὐτὴ ἡ πόρτα ποὺ ἀνοίγει στὸ πηγάδι μὲ κάποιο μυστικὸ μηχανισμό, λέει ὁ Μάκ,

πρέπει νά είναι μιὰ έξοδος κινδύνου. Ποιός ξέρει τί θα μαγειρεύουν ἐδώ μέσα σί Γιαπωνέζοι...

Ἀπότομα ὅμως σταματάει νά μιλά. Ἀπό τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ἀκούγονται κουβέντες. Κάποια πόρτα ἀνοίγει καὶ κλείνει καὶ μιὰ ἀστραπή φωτὸς σπάει τὸ σκοτάδι.

— Προσοχή!, ψιθυρίζει ἡ Ἑλλην. Κάποιος ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ...

Τὰ τρία παιδιὰ κολλοῦν τῇ ράχη τους στὸν τοῖχο καὶ μένουν ἀκίνητα. Πραγματικά, κάποιος ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους. Εἶναι ἓνας μικρὸς σωμας Γιαπωνέζος πού κρατᾷ στὰ χέρια του ἓνα ἡλεκτρικὸ φανάρι. Προχωρεῖ ψάχνοντας. Φαίνεται πὼς αὐτοὶ πού βρίσκονται σὲ τούτη τὴν ὑπόγεια κρύπτη ἄκουσαν τὸν θόρυβο τῶν δημάτων τῶν παιδιῶν κι' ἔστειλαν κάποιον νὰ ἐξακριβώσῃ τί συμβαίνει.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ φανάρι προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τους. Τὸ φωτεινὸ τόξο πού κινεῖται δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ὀλοένα καὶ περισσότερο τους ζυγώνει.

— Θὰ τοῦ ρίξω! Δὲ βιάστώ!, ψιθυρίζει ὁ Γκάφας.

Ὁ Μάκ τοῦ πιάνει τὸ χέρι.

— Ὅχι κουταμάρες!, τοῦ λέει αὐστηρά. Ἄν ἀκούσουνε πυροβολισμό θὰ ξεφутρώσουν ἄλλοι ἐκατὸ σὰν κι' αὐτόν...

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα καὶ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ πέφτει ἀπάνω τους. Ὁ Γιαπωνέζος βλέπει τὰ τρία παιδιὰ καὶ μὲ μιὰ γοργή κίνησι φέρνει τὸ

ἐλεύθερο χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ κιμονὸ πού φοράει. Ἕνα περίστροφο ἀστράφτει στὰ χέρια του. Ἡ στιγμή εἶναι κρίσιμη. Ἡ ζωὴ τους κρέμεται σὲ μιὰ κλωστή. Ὁ Μάκ τὸ βλέπει αὐτὸ καὶ δὲν θέλει νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πυροβολήσῃ. Μὲ μιὰν ἀπίστευτη ταχύτητα σαλτάρει ἀπάνω του σὰ βολίδα. Τὰ τρία μέτρα πού τὸν χωρίζουν ἀπ' αὐτόν ἐκμηδενίζονται μέσα σ' ἓνα χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου καὶ τὸ ἄφοβο παιδί μὲ τὴν λιονταρίσια καρδιά φουχτιάξῃ τὸν καρπὸ τοῦ ὠλισμένου χεριοῦ. Τὸ ἄλλο τοῦ χέρι διαγράφει ἓνα σύντομο τόξο στὸν ἀέρα καὶ ἡ γροθιά του πέφτει μὲ δύναμι στὸ στομάχι τοῦ Γιαπωνέζου. Μιὰ δεύτερη γροθιά τὸν κάνει ἀνίκανο νὰ μιλήσῃ. Ὁ ἄγνωστος διπλώνεται στὰ δύο καὶ γονατίζει. Ἡ Ἑλλην πού ἔχει φτάσει κιόλας κοντά του, ἀρπάζει τὸ πιστόλι καὶ τὸ φανάρι ἀπὸ τὰ χέρια του.

Μὲ γοργές κινήσεις ὁ Τζιμ Γκάφας καὶ ὁ Μάκ ἀνασηκώνουν τὸν λιποθυμισμένο Γιαπωνέζο καὶ τὸν κρύβουν πίσω ἀπὸ μιὰ κώχη τοῦ διαδρόμου. Ὑστερα ἀρχίζουν πάλι νὰ προχωροῦν.

— Κάτι ἀκούω!, λέει ἡ Ἑλλην.

Τὰ τρία παιδιὰ στέκουν ἀσάλευτα, σὲ μιὰ στροφὴ πού παίρνει ὁ ὑπόγειος διάδρομος ὁδεξιά. Ναί. Ἐχει δίκην ἡ Ἑλλην. Κάποιος ἀπροσδιόριστος θόρυβος φτάνει στ' αὐτιά τους.

— Πείτε έδω! Διατάζει
ο Μάκ. Οά προχωρήσω να δώ
τί συμβαίνει και θα επιστρέ-
ψω άμέσως. Στιγμάτα να μα-
σάς έσύ, Τζίμ! Οί μασέλες
σου μπορεί να σκώσουν στο
πόδι: ολάκερη την 'Ιαπωνία
με τη φασαρία που κάνουν!

Ο άραπάκος καταπίνει ά-
μάςπο ένα μεγάλο κομμάτι
σοκολάτας, γουρλώνει τα μά-
τια και σταματάει να μασάει.

— Θεούλη μου!, άναστε-
νάξει, κάνε να βνούμε μια ή-
ρα: άογήτερα από έδω μέσα
γιατί θα λινοθυμώσω από τη
λιγούρα... όσο συλλογίζομαι
πώς οί γλυκοπατάτες είναι
μόνες και άπροστάτευτες στο
ξενοδοχείο!

Ο Μάκ δαδ με τόσην
και ήρωϊσμό, αλλά το
τέλος φτάνει!

ΣΤΟ μεσφύ αυτό ο Μάκ
άπομακρύνεται πατών-
τας στις μύτες των πατιών
του. Ο θόρυβος όσο πάει και
γίνεται ζηρηρότερος. Τώρα
μπορεί να προσδιορίση για
τί ακριβώς πρόκειται. Ένας
μυστικός πομπός δουλεύει έ-
δω μέσα. Μια άδιόρατη ακτι-
να φωτός βγαίνει από τη χα-
ραμάδα μιας πόρτας και δια-
λύει το σκοτάδι. Προχωρεί
προς τα έκει και σπηλώνει τ'
αυτί. Ναι, έδω μέσα είναι ο
μυστικός πομπός. Δέ γελά-
στηκε. Από την κλειδαρότρυ-
πα σκύβοντας μπορεί να δη-
τή γίνεται στο έσωτερικό αυ-
τού του δωματίου. Βλέπει και
αισθάνεται σά να του έρρι-

Το ήρωϊκό άμερικανόπουλο μπαί-
νει σά σίφουνας στην κάμαρα που
δρίσκειται ο άσφύματος των κατα-
σκόπων...

ξαν ένα κουβά παγωμένο νε-
ρό στη ραχοκοκκαλιά. Ο Φου-
κακούσα - Ζοζό! Αυτός ο σα-
τανικός Γίαπωνέζος με τα φι-
δίσια μάτια, είναι πάλι μπρο-
στά του!

Είναι όρθος στη μέση της
κάμαρης, κρατάει ένα χαρτί
στά χέρια του και υπαγο-
ρεύει ένα ραδιογράφημα σε
κάποιον που κάθεται μπροστά

στον μυστικό ασύρματο. 'Ο Μάκ σφίγγει τὰ δόντια κι' έτοιμάζεται ν' άνοίξη τήν πόρτα καί νά μουντάρη σά σίφουνες, νά συντριψή έπί τέλους με τίς γροθιές του αυτόν τόν θανάσιμο έχθρό τής πατρίδας του. "Ομως τήν τελευταία στιγμή κρατιέται. Τò πιό σωστό είναι νά κρατήση τήν ψυχραιμία του. Στερεώνει τ' αὐτί του στήν πόρτα

Σ' αυτή τήν κρίσιμη στιγμή ή "Έλλην κι' ό Τζιμ κάνουν τήν έμ-
άνισί τους με τὰ πιστόλια στο
χέρι.

καί άκούει. Τò ραδιογράφημα φαίνεται πώς βρίσκεται στο τέλος του αλλά κι' αυτά τὰ λίγα πού μαθαίνει ό νεαρός φίλος μας άστυνομικός ρέ-
πορτερ τού Νταίηλυ Χέραλντ, είναι πολύ σπουδαία:

«Έξαπολύσατε νέα βλήμα-
τα, ύπαγορεύει στόν άσυρμα-
τιστή ό Φουκακούσα καί αὐ-
τός κινεί ρυθμικά τò δάκτυλό
του έπάνω στό πλήκτρο τού
μηχανήματος. Έξαπολύσατε
τò ταχύτερον νέα βλήματα
πρός πλήρη συντριβήν ήθικού
έχθρικών πόλεων. Στόπ. Με
γνωστόν μέσον άποστέλλομεν
εις βάσιν Κιού - Σίου νέους
έβελοντάς καμικάζι Στόπ. Υ-
πογραφή «Μπλε Παγώνι» Τό-
κιο».

Ό Μάκ σημειώνει καλά
στό μυαλό του αυτό τò Κιού-
Σίου. Ύστερα φουχτιάζει τò
έννεάσφαιρο πιστόλι του καί
γυρίζει τò πόμολο τής πόρ-
τας. Σαλτάρει μέσα στην κά-
μαρη σάν άστραπή καί δυò
γλώσσες φωτιάς φεύγουν άπό
τò όπλο του. Άκούγεται ό
θόρυβος σιδικικών καί γυν-
λικών πού σπάνε καί ό μυ-
στικός πομπός ξεριζώνεται
άπό τή βάση του καί καταρ-
κυλάει στο πάτωμα. Ή έπέμ-
basί του έχει γίνει με τόση
ταχύτητα πού, πριν προλά-
βουν άκόμα νά συνέλθουν, οί
δυò Γιαπωνέζοι βλέπουν τήν
κάννη τού όπλου τού παιδιού
νά τούς σημαδεύη.

— Όποιος σαλέψη, λέει
με σφιχτά δόντια τò ήρωϊκό
παιδί, θά βρῇ άσκημο θάνα-
το με δυò καφτά μολύβια ά-

νάμεσα στὰ φρύδια του!

— Δέν... Δέν... κήηκες;... κάνει σὰ νὰ βλέπη ἕνα φάντασμα μπροστά του ὁ Φουκακούσα. Δέν κήηκες;

— "Οχι φυσικά. Ἀφοῦ μὲ βλέπεις, δέν κήηκα! Δόσε μου τὸ χαρτί πὺ κρατᾶς στὰ χέρια σου, Φουκακούσα! Μοῦ χρειάζεται. Καὶ ὕστερα σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια! Ἐχθυμε νὰ κουβεντιάσουμε πολλὰ πράγματα οἱ δύο μας!

Ὁ Γιαπωνέζος σηκώνει τὰ χέρια καὶ τὰ μάτια του στενεύουν καὶ κυττάζουν τὸ παιδὶ γεμάτα λύσσα. Ὑστερα ἀφήνει τὸ χαρτί πὺ κρατᾶει νὰ πέση στὸ πάτωμα. Ὁ Μὰκ σκύβει νὰ τὸ πιάσῃ. Μὰ αὐτὴ ἡ κίνησι εἶναι ἕνα φοβερὸ σφάλμα. Πρὶν καταφέρῃ ν' ἀγγίξῃ τὸ χαρτί, ὁ ἀσυρματιστὴς πὺ δρίσκεται λίγο πλάγια ὁρμάει ἀπάνω του καὶ τὸν ἀνατρέπει. Τώρα οἱ πλάτες τοῦ Μὰκ δρίσκονται στὸ πάτωμα καὶ ὁ Γιαπωνέζος πατάει μὲ τὸ γόνατό του στὸ στομάχι του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀφοπλίση.

— Σκότωσέ τον, Μίσιο!, οὐρλιάζει ὁ Φουκακούσα. Σκότωσέ τον!

Τὸ Ἀμερικανόπουλο βλέπει αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ Χάρο μπροστά του. Ὁ ἀσυρματιστὴς κρατᾶει στὰ χέρια του ἕνα μεγάλο σιδερένιο κατσαβίδι καὶ σημαδεύει μ' αὐτὸ τὸ λαιμό του. Μισὸ δευτερόλεπτο ἀκόμα καὶ εἶναι χαμένος. Τὸ μυτερὸ ἐργαλεῖο, πῶ φοβερὸ κι' ἀπὸ ἕνα μαχαίρι, θὰ τοῦ τρυπήσῃ τὸ λάρυγγα

Ἕνας σκληρὸς ἀγὼνας ἀρχίζει στὸν ἀέρα.

καὶ ὅλα πιὰ τελειώνουν. Ὁμως ὁ Μὰκ ξέρεي νὰ παλεύῃ! Συσπειρώνεται καὶ ὀλάκερο τὸ κορμί του, σὰν ἕνα δυνατό λάστιχο, τεντώνεται καὶ μαζεύεται πάλι. Τὸ γόνατο τοῦ Γιαπωνέζου τινάζεται μακριὰ ἀπὸ τὸ στομάχι τοῦ παιδιοῦ καὶ μέσα σὲ τοῦτο τὸ μισὸ δευτερόλεπτο, πὺ δρίσκει τὴν εὐχέρεια νὰ κινηθῇ, ὁ ρέπορτερ τεντώνει τὸ χέρι του

καί πιέζει την σκανδάλη. Τρείς σφαίρες σχεδιάζουν τρεις ματωμένες τρύπες στο στήθος, κατά το μέρος της καρδιάς του αντιπάλου του. Τὸν ἀφήνει. Τὸ κατσαβίδι πέφτει καὶ κυλιέται μαζί του στὸ πάτωμα.

Τώρα ὁ Μὰκ εἶναι ἐλεύθερος κι' ἐτοιμάζεται νὰ σηκωθεί. Μὰ ὁ σατανικὸς Φουκακούσα εἶναι κιόλας κοντά του. Μὲ μιὰ δυνατὴ κλωτσιά, κάνει τὰ δάχτυλα τοῦ χεριοῦ ποὺ κρατᾶνε τὸ πιστόλι, νὰ παραλύσουν. Τὸ παιδί θγάζει ἕνα βογγητὸ πόνου καὶ ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ τὸ ὄπλο. Μονομιᾶς ρίχνεται ἀπάνω του ὁ Φουκακούσα. Τοῦτος ὁ μικρόσωμος Γιαπωνέζος ὑετὰ φιδίσια μάτια δὲν εἶναι παίξε - γέλασε. Παλεύει σὰν τίγρις. Ἀγκαλιασμένοι στὸ πάτωμα, πλάϊ στὸν σκοτωμένο, οἱ δυὸ θανάσιμοι ἀντίπαλοι ἀγωνίζονται τώρα ἀπεγνωσμένα. Ὁ καθένας προσπαθεῖ ν' ἀρπάξῃ τὸ πιστόλι ποὺ βρίσκεται στὸ πάτωμα, γιὰτὶ ὁ καθένας ξέρεي ὅτι αὐτὸ εἶναι ποὺ θὰ τοῦ δώσῃ τὴ νίκη...

Σὲ μιὰ στιγμή τὸ χέρι τοῦ Μὰκ τὸ ζυγώνει περισσότερο. Τὰ δάχτυλά του ἀγγίζουν κιόλας τὴ λαβὴ του. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ξανάρθῃ στὰ χέρια του. Κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια. Ὅμως ξαφνικὰ ἀφήνει μιὰ ἄγρια κραυγὴ πόνου. Τὰ σουβλερὰ δόντια τοῦ Γιαπωνέζου καρφώνονται μὲ μιὰ πρωτοφανῇ ἀγριότητα στὸ μπράτσο του. Τὸ παιδί

οὐρλιάζει καὶ τὰ δάχτυλά του χάνουν τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ πολυτιμὸ ὄπλο. Τὴν ἴδια στιγμή ἀρπάζει τὸ πιστόλι ὁ Φουκακούσα. Ὁ Μὰκ νοιώθει τὸ αἷμα του νὰ παγώνει. Κυλιέται καὶ δυὸ σφαίρες ποὺ σημαδεύουν τὸ κεφάλι του, σφηνώνονται στὸ πάτωμα. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή ὅμως ἡ σόλα τοῦ παπουτσιοῦ του κολλάει ἐπάνω στὸ κίτρινο πρόσωπο τοῦ ἀντιπάλου του. Τινάζει τὸ πόδι καὶ ὁ Γιαπωνέζος μουγγρίζει σὰν πληγωμένος λύκος. Τὸ πιστόλι ξαναπέφτει στὸ πάτωμα. Ἀλλὰ τὸ παιδί δὲν ἔχει καιρὸ νὰ τὸ πιάσῃ. Γιατὶ ὁ Φουκακούσα εἶναι κιόλας ὄρθιος καὶ κατευθύνεται μὲ μίαν ἀπίστευτη γρηγοράδα ἀπάνω του. Ὁ Μὰκ δὲν προφταίνει νὰ φυλαχτῇ καὶ δέχεται μιὰ καλὴ ζυγισμένη γροθιά στὸ σαγόνι ποὺ τὸν στέλνει στὸν τοῖχο ἀπέναντι. Τὸ κεφάλι του γυρίζει. Ὅλα γυρίζουν γύρω του. Αἰσθάνεται μιὰ φοβερὴ ζάλη. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ σωριαστῇ. Στερεώνει τὴ ράχη του στὸν τοῖχο καὶ βλεπεῖ σὰ σὲ ὄνειρο τὸν κακοῦργο μὲ τὰ φιδίσια μάτια νὰ σκύβῃ, νὰ παίρνῃ τὸ πιστόλι ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ νὰ τὸν σημαδεύῃ.

Τὸ παιδί χαμογελάει πικρά. Ὡς ἐδῶ ἦταν. Τελειώσανε τὰ ψέματα...

— Ἐφτάσε ἡ τελευταία σου ὥρα, ἄσπρε κατάσκοπε!, γρυλλίζει ὁ Γιαπωνέζος καθὼς περνάει τὸ δάχτυλο στὴν σκανδάλη. Ἡ ἑρωμερὴ σου

ψυχή, 'Αμερικανέ, θά πάψω νά υπάρχη σέ λίγο. Αυτό ήταν τὸ τέλος σου!

Ὁ Μάκ πέρφτει ἀπὸ ἐκπληξι σέ ἐκτελεῖ καὶ ὁ Γκάφας τίς τοῶει ἡρωϊκά!

Ο ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ φτάνει σὰν βροντὴ στ' αὐτιά του. Νοιώζει νὰ γλυστράη ἀπὸ τὸν τοῖχο ὅπου ἔχει στηρίξει τὴ ράχη του καὶ νὰ σωριάζεται στὸ πάτωμα. Ὅλα γύρω του χάνονται κι' ἕνα πηχτὸ σκοτάδι τὸν τυλίγει. Ὑστερα ἀκούγεται κι' ἄλλος πυροβολισμός, κι' ἄλλος. Γλῶσσες φωτιάς σπαθίζουν τὸ σκοτάδι. Ἀκούγεται μιὰ πόρτα βαρεῖα πού βροντᾷ καὶ κάποιος τὸν φωνάζει μὲ τ' ὄνομά του.

— Μάκ! Ἀγαπημένε μου, Μάκ!

Νοιώθει κάποιον νὰ σκύβη ἀπάνω του καὶ νὰ τὸν ἀνασηκώη. Τινάζει τὸ κεφάλι του. Τὸ θολὸ σύννεφο πού τυλίγει τὸ νοῦ του, φεύγει. Ἡ φοβερὴ ζάλη πού τὸν παιδεύει χάνεται σιγὰ - σινά. Εἶναι σὰ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ κάποιο ὄνειρο.

— Εἶσαι χτυπημένος, Μάκ; Ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ τῆς Ἑλλεν. Ἡ ὁμορφὴ μελαχροινῇ δοηθὸς τοῦ βρίσκεται στὸ πλάϊ του.

— Μὰ τί ἔγινε, Ἑλλεν; ρωτᾷ.

— Ἔ! Τίποτα τὸ σπουδαίو!, λέει αὐτὴ. Ἀκούσαμε τοὺς πρώτους πυροβολισμοὺς καὶ τρέξαμε. Ὅταν μπήκαμε στὴν κάμαρὴ ἐγὼ κι' ὁ Τζίμ,

σὲ εἶδαμε στὸν τοῖχο ἑτοιμὸ νὰ σωριαστῇ καὶ τὸν Φουκακούσα νὰ σὲ σημαδεύῃ μὲ τὸ πιστόλι του. Τὸν πυροβόλησα καὶ τὸν πέτυχα στὸ ὠπλισμένο χέρι. Τὸ ὄπλο του πῆγε περίπατο κι' ὁ Τζίμ Γκάφας γιὰ νὰ μπερδέψῃ πῶς πολὺ τὴν κατάστασι πυροβόλησε τὸ ἠλεκτρικὸ λαμπιόνι πού ἦταν κρεμασμένο ἀπ' τὸ ταβάνι. Τὸ ἔσπασε κι' ἔγινε σκοτάδι...

— Ἐχει γερὲς γροθιές ὁ Γιαπωνέζος!, λέει ὁ Μάκ. Μοῦ ἔδωσε καὶ κατάλαβα.

— Πῶς εἶσαι τώρα; ρωτᾷ ἡ κοπέλλα.

— Μιὰ περαστικὴ ζάλη ἦταν. Δὲν ἔχω τίποτα!, λέει τὸ παιδί. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν προέπει νὰ μᾶς ξεφύγῃ. Θὰ δρῇκε ὅμως τὴν εὐκαιρίαν μὲ τὸ σκοτάδι.

Πρὶν τελειώσῃ τὴν κοβέντα του, ἀκούγονται φωνές ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντά. Εἶναι ὁ Τζίμ Γκάφας πού φωνάζει:

— Κύριε Μάκ! Ἑλλεν! Κύριε Μάκ! Τρέχτε καὶ τὸν γράπωσα τὸν Γιαπωνέζω! Τὸν τάραξα στὸ ξύλο καὶ ζαλίστηκε! Ὦχ! Ἀμὰν Θεούλη μου, κάτι γροθιές πού τρώω!

— Πού εἶσαι Τζίμ; ρωτᾷ ὁ Μάκ.

— Ἐδῶ! Τρέχτε ἂν θέλετε νὰ τὸν προφτάσετε ζωντανό, γιὰτὶ μ' ἔχει σακατέψῃ στὶς γροθίες! Ὦχ! Μωρὲ τί γροθιές χορταστικὲς εἶναι αὐτές πού μοῦ κοπανᾷ; Βοήθειες, νὰ μὲ γλυτώσετε γιὰτὶ θέλει νὰ μοῦ ξεφύγῃ ὁ κα-

κούργαρος. 'Αμάν! "Άλλη γροθιά! 'Αρχίζω νά χάνω τόν κόσμο. Τρέχτε πρίν τόν σκοτώσω. Βοήθεια, χριστιανοί! 'Ελάτε νά με κρατήσετε πρίν κάνω φονικό! "Ωχ! Πάει τὸ σαγόνι μου!

Τὰ δυὸ παιδιά προσπαθοῦν νά μαντέψουν ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ἡ φωνή γιατί, ὅπως καταλαβαίνουν ἀπὸ τὰ μπερδεμένα λόγια ποὺ ἀκούνε, ὁ Τζίμ Γκάφας τρώει τῆς χρονιάς του καὶ ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα νά φάη... ὅσο γίνεται λιγώτερες! Μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι, προχωρώντας στὰ τυφλά, φτάνουν σὲ μιὰ πόρτα ποὺ συνδέει τὸ δωμάτιο τοῦ ἀσυρμάτου μὲ μιὰν ἄλλη κάμαρη. Τώρα ἀκούνε καθαρά θόρυβο πάλης. Δυὸ ἄνθρωποι παλεύουν ἄγρια ἐδῶ μέσα. 'Ο ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι σίγουρα ὁ Τζίμ.

— Κουράγιο, Τζίμ!, φωνάζει ὁ Μάκ. Κράτα τον γὰρ καὶ φτάσαμε!

— Τρέχτε ἂν θέλετε νά μὴ τὸν πάρετε πεθαμένον ἀπὸ τὰ χέρια μου! "Ωχ, Θεοῦλη μου, ἄλλη γροθιά! Πάει τὸ μάτι μου! Τὸ ματάκι μου ἔγινε κολοκυθοκορφάδα! "Ωχ! Μωρὲ τί γροθάρεις εἶναι αὐτές; Βοήθεια, γιατί θὰ τὸν σκίσω μὲ τὰ νύχια μου! "Ωχ! "Ωχ! "Ωχ! "Ωχ! "Ωχ! "Ωχ! Προφτάστε γιατί μὲ χτυπάνε μπαμπέσικα!

'Ο Μάκ ἔχει ἀπλώσει τὸ χέρι του καὶ φάχνει τὸν τοῖχο ἀναζητώντας τὸν διακόπτη τοῦ ἡλεκτρικοῦ. 'Επὶ τέλους

τὸν βρίσκει. Τὸν γυρίζει καὶ γίνεται φῶς. Εἶναι ὅπως τὸ εἶχαν καταλάβει, στὴ διπλανὴ κάρνα ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ ἀσυρμάτου. Βλέπουν τὸν ἀραπάκο νὰ παλεύῃ ἄγρια μ' ἓναν χειροπόδαρο δεμένον ἄνθρωπο ποὺ εἶναι πεσμένος στὸ πάτωμα. 'Ο Τζίμ ἔχει γὰν τζωθῇ στὰ γερά ἀπάνω του καὶ κυλιέται πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ. Γιατί, παρ' ὅλο ποὺ εἶναι δεμένος, ὁ ἄνθρωπος ἔχει φαίνεται μιὰ τρομερὴ δύναμι, ἀφοῦ κάθε τόσο καταφέρει κινώντας ὀλόκληρο τὸ κορμί του, νὰ δίνη μὲ τὰ δεμένα του χέρια χτυπήματα στὸ πρόσωπο τοῦ ἀραπάκου.

'Ο Μάκ κι' ἡ "Έλλην τρέχουν νὰ βοηθήσουν τὸν φίλο τους, μὰ καθὼς βλέπουν ποιὸς εἶναι ὁ ἀντίπαλός του... χάνουν τὴ μιλιὰ τους. 'Αλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Τζίμ Γκάφας τώρα ποὺ ἄναψε τὸ φῶς καὶ βλέπει ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τὸν δέρνει, ξεφωνίζει σὰν οὐρακατόγκος καὶ τινάζεται ὀρθός. "Εχει συμπλακῇ στὸ σκοτάδι μὲ τόν... ἐπιθεωρητὴ Τζαίμς Στούαρτ ποὺ βρῖσκειται χειροπόδαρο δεμένος στὸ πάτωμα...

— Τζαίμς!, φωνάζει ὁ Μάκ. Πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

— 'Ο κ. Στούαρτ!, κάνει ἐκπληκτὴ ἡ "Έλλην.

— 'Ο ἀστυνόμος!, λέει μὲ γουρλωμένα μάτια ὁ ἀραπάκος.

'Εκεῖνος χαμογελάει.

— Τί καθόσαστε καὶ μὲ κυττάζετε!, λέει. Λύστε μου τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, γιατί

παραμούδιασα έδω μέσα!
 "Αντε, λεβεντόπαιδα!

Τὰ παιδιὰ μὲ γοργές κινήσεις τὸν ἀπαλλάσσουν ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιθεωρητὴς τοὺς διηγείται πῶς, παρακολουθῶντας κάποιον Γιαπωνέζο, ἔπεσε σὲ παγίδα.

— Μὲ πιάσανε στὸν ὕπνο!, λέει. Ἀλλὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν σύντομα. Εὐτυχῶς ποὺ βρεθήκατε ἐσεῖς καὶ τὴ γλύτωσα. Εἶχα ἐτοιμάσει τὴ δικαθῆκη μου! Καί, σὰ νὰ μὴν ἔφταναν τὰ χάλια μου, ἦρθε καὶ ἡ παρέα σας, ὁ Γκάφας, νὰ μὲ ἀποτελειώσῃ.

— "Όταν... "Όταν ἔσθυσε τὸ φῶς, ἔξηγεῖ ὁ ἀραπάκος, εἶδα τὸν Φουκακούσα νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴ μιὰ κάμαρη στὴν ἄλλῃ. Ἐτρεξα ξωπίσω του καί, καθὼς ἦταν σκοτάδι, σκόνταψα ἀπάνω στὸν κύριο Στούαρτ. Τὸν πέρασα γιὰ τὸν Γιαπωνέζο καί... ἔφαγα τῆς χρονιάς μου!

Ὁ ἀραπάκος πραγματικὰ ἔχει χάλια ἀπερίγραπτα ἀπὸ τὸ ξυλο, ἀλλά... εἶναι εὐχαριστημένος γιατί οἱ γροθιές ποὺ τοῦ στραπατσάρανε τὸ μούτρο ἦταν ...ἀμερικάνικες καὶ ὄχι γιαπωνέζικες.

— Αἰσθάνομαι ἔθνικὴ ὑπερρφάνεια!, λέει. Εἶμαι ὑπερρφανὸς ποὺ μ' ἔδειρε ἕνας Ἀμερικανὸς κι' ὄχι ὁ Γιαπωνέζος.

— Καيرὸς νὰ τοῦ δίνουμε ὁμως!, λέει ὁ Στούαρτ. Ἀ-

λήθειαι τὸ Γεράκι (*) δὲν εἶναι παρέα σας;

Κυττάζει λοξὰ τὸν νεαρὸ ρέπορτερ καὶ χαμογελάει.

— Δὲν φάνηκε ἀκόμα!, ἀποκοίνεται ὁ Μάκ. Τοῦ ἔστειλα ἕνα τηλεγράφημα στὴ Νέα Ὑόρκη ἀλλὰ δὲν ἦθε ἀκόμα!

— Στείλε του ἕνα καινούριο ὑπερεπεῖγον τηλεγράφημα!, λέει ὁ Στούαρτ μὲ τὸ ἴδιο ὕφος. Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω πῶς σύντομα θὰ μάς χρειαστῇ ἡ κεραυνοβόλα δράσι τοῦ.

— Ἐν τάξει, Τζαίμς. Θὰ τοῦ στείλω...

Ὁ Μάκ, καθὼς φεύγουν καὶ περνοῦν πάλι ἀπὸ τὴν κάμα-

(*) Ὁ Μάκ Ντάνυ ὁ νεαρὸς ρέπορτερ τοῦ «Νταίηλυ Χέρालντ» νάσις σὲ δυὸ θαυματουργὰ δαντυλίδια ποὺ ἐνὶ στὰ γένοια του — κληρονομία ποὺ τοῦ ἀφῆσε πεθαίνοντας ὁ πατέρας του — μπορεῖ νὰ μεταμορφωθῇ ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἑπόμενη ἄλλῃ στὸ θουλικὸ Γεράκι τὸν ἀμείλικτο καὶ φοβερὸ διώκτη τοῦ ἐγκλήματος. τὸν Νέον Ὑπεράνθρωπο ποὺ τὸν φοβούνται καὶ τὸν τρεῖνουν ὅλοι οἱ κακοποιοὶ τοῦ κόσμου. Τὸ ἕνα δαντυλίδι ἐνὶ μιᾷ ἡπλὲ πέτρα. Κάτω ἀπ' αὐτὴν κρύβεται ἕνα θαυμάσιον ὕψος. Μιὰ ἀπειροελάχιστη στανόνα ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψος ποὺ ἀγγίζει τὴ γλῶσσα τοῦ τολμηροῦ παιδιοῦ εἶναι ἱκανὴ νὰ τὸ μεταμορφώσῃ σὲ μισὸ δευτερόλεπτο. Τότε ὁ Μάκ γίνεται τὸ Γεράκι μὲ τὴ ἡπλὲ φόρμα καὶ τὴν κόκκινῃ ἡπέλτα μὲ — ἡ νουὰ κρόσια στοὺς ὤμους. Τὰ μπράτσα του γίνονται ναυλῶδινά ἕνας ὁρόστος θώρακος τὸν τιλίγει καὶ τὸ κορμὶ του γίνεται ἄτρωτο, ἀπὸ σφαῖρες. Τὸ ὕψος τῆς πρῶτης πέτρας τὸν ἑναφέρνει στὴν κανονικὴ κατὰστασι. Ὁ Στούαρτ ὑποσιάζεται, νωρὶς νὰ υπορῇ νὰ τὸ ἀπρδείξῃ, διὸ τὸ Γεράκι κι' ὁ Μάκ εἶναι τὸ ἴδιον πρόσωπο.

ρη του άσυρμάτου, με τη βοήθεια ενός ηλεκτρικού φαναριού ψάχνει το πάτωμα. Ο νεκρός του Γιαπωνέζου άσυρματιστή υπάρχει πάντα εκεί. Αυτό που ζητάει όμως έχει εξαφανιστή.

— Τί ψάχνεις να δρής; ρωτάει ο έπιθεωρητής.

— Ένα χαρτί, λέει το παιδί. Άλλά δεν το βλέπω. Θα πρόφτασε και το πήρε ο Φουκακούσα κι' εξαφανίστηκε μαζί του.

Βγαίνουν πάλι στον σκοτεινό διάδρομο και κατευθύνονται προς το άνοιγμα του πηγαδιού. Αυτός είναι ο πιο σίγουρος δρόμος. Άν δοκιμάσουν να βρουν άλλη έξοδο, φοβούνται πως μπορεί να περιπλανηθούν και να μπλέξουν σε καινούργιες περιπέτειες που δεν ξέρουν πού μπορούν να καταλήξουν. Καθώς προχωρούν ο Μάκ εξηγεί στον έπιθεωρητή τα όσα έγιναν και με ποιο τρόπο έφτασαν σ' αυτή τη σκοτεινή στοά.

— Τώρα είμαι σίγουρος ότι οι άσημένιες ρουκέτες ξεκινούν από εδώ, λέει ο Στούρατ. Πρέπει να πείσω τις στρατιωτικές άρχες να κινηθούν δραστήρια.

Ύστερα από λίγο φτάνουν, χωρίς κανένα άλλο έπεισόδιο, στο πηγάδι κι' από εκεί σκαρφαλώνοντας στα σιδερένια σκαλιά οδηγούνται στην έπιφάνεια της γής. Έκεί που ήταν πριν το ξύλινο σπινάκι δεν υπάρχουν πια παρὰ μονάχα στάχτες και σωροί από μισοκαμμένα ξύλα.

— Μπρρρ! Φτηνά τη γλυτώσαμε!, λέει ο Γκάφας καθώς κυττάζει γύρω του με γουρλωμένα μάτια. Άν δεν ήταν το πηγάδι θάμαστε και μεις τώρα κάρδουνο!

Μισή ώρα αργότερα φτάνουν στο ξενοδοχείο τους. Έκεί άφίνει τα παιδιά ο άστυνομικός έπιθεωρητής.

— Θα πάω κατ' ευθείαν στη Στρατιωτική Διοίκηση, λέει. Θα ζητήσω μερικούς άντρες και θα κάνω έναν αίφνιδιασμό στις «Γαλάζιες Κερασιές». Ύστερα θα κάνω μιὰ έρευνα στην ύπόνομο του πηγαδιού.

Ο Μάκ κουνάει το κεφάλι του.

— Σου εύχομαι καλή έπιτυχία. Τζαίημς! Άλλά πολύ άμφιβάλλω αν θα καταφέρεις τίποτα. Αυτοί οι συμμορίτες του «Μπλε Παγωνιού» δεν είναι κουτοί. Άπεναντίας, έχουν μιὰ σατανική έξυπνάδα. Θα έχουν ειδοποιηθή και θα είναι κρυμμένοι τώρα σε άλλα πιο σίγουρα καταφύγια.

Τα παιδιά κάνουν σχεδια μιὰς περιέργης άερωπορικής επήλεσεως

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ κοιμούνται, κατάκοπα καθώς είναι, μέχρι άργά το άπόγευμα. Όταν ξυπνάνε, πρώτη δουλειά του Τζιμ Γκάφα είναι να ριχτή με τα μούτρα στο μαούλο με τίς... γλυκοπατάτες.

— Άχ! Θεούλη μου πόσο τίς πεθύμησα!, άναστενάζει καθώς κατεβάζει κάτι μπου-

κιές σάν γατοκέφαλα κινδυνεύοντας νά πνιγῇ. Δὲν ὑπάρχει καλύτερη λιχουδιά στὸν κόσμον ἀπὸ τὶς γλυκοπατάτες!

— "Ἀφῆσε τὶς σαγλαμάρες, Τζίμι!, τὸν μαλώνει ὁ Μάκ. Ἐχουμε σοβαρώτερα πράγματα νά κουβεντιάσουμε.

Πραγματικά ἔχουν πολὺ πιὸ σοβαρὰ πράγματα νά κουβεντιάσουνε καὶ κανεὶς δὲν τὸ νοιώθει αὐτὸ καλύτερα ἀπὸ τὸ ἡρωϊκὸ παιδί μὲ τὴ λιονταρίσια καρδιά πού ξέρει πὼς κινδυνεύει ἡ πατρίδα του. «Τώρα οἱ ἀσημένιες ρουκέτες κάνουν ἕναν ἄθῃο περίπατο πάνω ἀπὸ τὶς ἠνωμένες Πολιτείες!» τοῦ εἶπε ὁ Φουκακούσα ὅταν ὁ Μάκ κινδύνευε ἀπὸ στινμὴ σὲ στινμὴ νά συντριβῇ ἀνάμεσα στὶς δυὸ τεράστιες μεταλλικὲς πλάκες τῆς στανικῆς παγίδας. «Σὲ λίγο ὅμως πού θ' ἀρχίσουν νά πέφτουν σὰ βροχὴ μέσα στὶς μεγάλες πόλεις καὶ θὰ τὶς μεταβάλλουν σὲ στάντες καὶ ἐρείπια, θὰ ἔχη ἀρχίσει ἡ ἐκδίκησι...» (*).

Ἡ ἀντίδρασι λοιπὸν πρέπει νά εἶναι σύντομη καὶ ἀποφασιστική.

— Τώρα ξέρουμε συγκεκριμένα, λέει ὁ νεαρὸς ρέπου-τερ στὰ παιδιὰ πού ἔχουν μαζευτῇ γύρω ἀπὸ τὸ τροπέ-ζι καὶ τὸν ἀκοῦνε, τί εἶναι αὐτὲς οἱ ἀσημένιες ρουκέτες. Εἶναι ἐναέριες τορπίλλες μὲ

μιὰν ἀπερίγραπτη καταστρεπτική δύναμι πού διευθύνονται στὸ σίγχο τους ἀπὸ ἕναν ἐβελουτὴ θανάτου. "Ἐναν καμικάζι. Ὁ καμικάζι χάνεται μαζί μὲ τὴν ἔκρηξι, ἀλλὰ οἱ ἀεροτορπίλλες δὲν ἀστοχοῦν ποτέ. Ὑποψιάζομαι πὼς οἱ Γιαπωνέζοι, μολονότι δὲν τὸ ἔχουν πληροφορηθῇ οἱ ἐπίσημες ἀμερικανικὲς ἀρχὲς ἀκούμα, ἔχουν στὰ χέρια τους τὸ μυστικὸ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας. Οἱ ἀσημένιες ρουκέτες λοιπὸν εἶναι κάτι ὅμοιο μὲ τὶς ἀτομικὲς δόμβες. Ἀτομικὲς δόμβες ὅμως διευθυνόμενες ἀπὸ ζωντανούς ἀνθρώπους καὶ ὄχι ἀπὸ μηχανήματα, πού ὅσο τέλεια κι' ἂν εἶναι δὲν μποροῦν ν' ἀντικαταστήσουν τὸν ἀνθρώπινο νοῦ... Στὶς «Γαλάζιες Κεραιεὶς» γινότανε ἡ στοατολογία τῶν καμικάζι. "Ἄν δὲν σὰς ἐπίαναν οἱ Γιαπωνέζοι κι' ἂν δὲν ἀναγκαζόμουν νὰ ἐπέμειν, ἴσως τώρα θὰ ἤμουνα κι' ἐγὼ ἕνας καμικάζι καὶ θ' ἀποκαλύπταμε τὸ μεγάλο μυστικὸ τοῦ Φουκακούσα-Ζοζό, πού εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φανατικούς ἐχθρούς τῆς Ἀμερικῆς, ἕνας σαμουραῖ πού διψοῖ γιὰ ἐκδίκησι (*). Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς πρέπει ν' ἀπελπιστοῦμε. Ἡ τελευταία περιπέτειά μας μᾶς ἔδωσε ἕνα ὄνομα. Τὸ κράτησα στὸ μυαλό μου ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἀκουσα τὸν Φουκακούσα νά μιλάη στὸν

(*) Διάβασε τὸ τῷχος «Θαῦμα πού σώζει.»

(*) Διάβασε τὸν 13 «Τὸ μὴ γένημα τοῦ Ὀλέθρου.»

άσυρματιστή και τὸ θυμάμαι: Κιού - Σίου.

— Κιού - Σίου; ξεφωνίζει ἡ Ἑλλην. Μὰ αὐτὸ εἶναι ἓνα νησι γιὰ πωνέζικο, ἔρημο καὶ ἀκατοίκητο. Μιὰ ἀδιαπέρα-

Τὰ τρία τολμηρὰ παιδιὰ ἀφώνοντας τὸ φλεγόμενο ἀεροπλάνο τους πέφτουν μετὰ ἀλεξίπτωτα στὴ ζούγκλα τοῦ Κιού - Σίου.

στὴ ζούγκλα...

Τὸ παιδὶ χαμογελάει.

— Ἦσουν ἀνέκαθεν δυνατὴ στὴ γεωγραφία, Ἑλλην!, τῆς λέει. Μάλιστα, γι' αὐτὸ τὸ νησι πρόκειται. Ἐκεῖ εἶναι

μιὰ μυστικὴ δάσι τῆς συμμορίας τοῦ «Μπλὲ Παγωνίου». Ἐκεῖ θὰ πάμε!

— Μὰ πῶς; ἀπορεῖ τὸ κορίτσι. Πῶς θὰ φτάσουμε ὡς ἐκεῖ;

— Ξεχνᾷς ὅτι τηλεγράφησα στὸν ἀρχισυντάκτη μας, τὸν κ. Ἑμορν, νὰ μᾶς στείλῃ ἓνα ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα τῆς ἐφημερίδας; Μὲ ἀεροπλάνο θὰ πάμε. Ἐκτός ἂν θέλῃς νὰ μείνῃς ἐδῶ νὰ ξεκουραστῇς.

— Ὡ! Ὁχι. Αὐτὸ δὲ γίνεται!, λέει ἀποφασιστικὰ ἡ Ἑλλην. Τὸ ξέρεις πῶς ἀνησυχῶ περισσότερο ὅταν δὲν εἶμαι κοντὰ σου.

— Εἶσαι ἐν τάξει, Ἑλλην. Ἀπόψε τῇ νύχτᾳ ξεκινᾷμε...

— Κι' ἐμένα δὲ μὲ λογαριάζετε; ρωτᾷ παραπονιάρικα ὁ Γκάφας.

Ὁ Μὰκ κλείνει τὸ μάτι στὴν κοπέλλα.

— Ἐσύ; Ἐσύ θὰ μείνῃς ἐδῶ ὅσο νὰ κατασπαράξῃς ὅλες τὶς γλυκοπατάτες ποὺ βρίσκονται στὸ μπαούλο!

Ἐνα εἰρημικὸ ταξίδι διακόπτεται ξαφνικὰ ἀπὸ πύρινα βλήματα

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ τοῦ Νταίηλυ Χέραλντ κράτησε τὸ λόγο του. Ἐστειλε ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἀεροπλάνα τῆς ἐφημερίδας: Τὴν «Ἀστρατὴν». Ἐνα μοντέρνο τετραθέσιο ἀεροπρῶθούμενο, ἓνα καμουφλαρισμένο πολεμικὸ ἀεροπλάνο ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ πολεμικοὶ ἀπεσταλμένοι του στὴν Κορέα.

‘Ο Μάκ παίρνει ένα διαστικτό τηλεφώνημα από τὸ ἀεροδρόμιο στὸ ξενοδοχείο:

— Γεια σου Μάκ!, τοῦ λέει ὁ πιλότος ποῦ εἶναι φίλος του. Μόλις προσγειώθηκε μὲ τὴν «Ἀστραπή» στὸ Τόκιο καὶ σοῦ τηλεφωνῶ. Τὸ ἀεροπλάνο εἶναι στὴ διάθεσί σου.

Ἐνα τέταρτο ἀργότερα τὰ τρία παιδιὰ φτάνουν μ’ ἕνα αὐτοκίνητο στὸ ἀεροδρόμιο. Ὁ πιλότος ὁ Νίκ Πάιτον, τοὺς σφίγγει θερμὰ τὸ χέρι καθὼς τοὺς βλέπει.

— Ὁ κ. Πήτερ Ἐμορυ, τοὺς λέει, μοῦ εἶπε ἂν μὲ χρειάζεστε νὰ μὲ πάρετε παρῆσας. Τί λες, Μάκ;

— Ὁχι, Νίκ, ἀποκρίνεται τὸ παιδί. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μπλέξης. Εἶναι μιὰ ἀσκημὴ δουλειᾶ. Κι’ ἂν πάθης τίποτα θὰ ἔχω τύψεις σ’ ὅλη μου τὴ ζωὴ.

— Ὁκέϊ, Μάκ! Ἀφοῦ δὲ μὲ θέλεις, θὰ σὲ περιμένω νὰ γυρίσης. Τὸ ἀεροπλάνο ἔχει μιὰ μηχανὴ ποὺ δουλεύει ρολοῖ. Θὰ σὲ γνωρίση ἀμέσως καὶ θὰ κάνῃ ὅ,τι τῆς πῆς. Εἶσαι καλὸς πιλότος καὶ ἡ μηχανὴ τῆς «Ἀστραπῆς» ἀγαπάει τὰ καλὰ παιδιὰ.

— Βενζίνα; ρωτᾷ ὁ Μάκ.

— Εἶναι γεμᾶτες οἱ ἀποθήκες τῆς. Μπορεῖς νὰ κάνῃς τὸ γύρο τοῦ κόσμου δυὸ φορές. Ἐχω καὶ χαρτιὰ στ’ ἥνομά σου ἀπ’ τὸ Ὑπουργεῖο Ἀμύνης, ποὺ σοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ πετάξης ὅπου θέλεις πάνω ἀπ’ τὴν Ἰαπωνία.

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ παίρ-

νει τὰ χαρτιὰ καὶ σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Πάιτον.

— Σ’ εὐχαριστῶ, Νίκ!, τοῦ λέει. Γεια χαρὰ καὶ καλὴν ἀντάμωσι.

Τὰ τρία παιδιὰ προχωροῦν

Ἡ ζούγκλα εἶναι πυκνὴ κι’ ἀδιάπερστη κι’ ἀναγκάζονται ν’ ἀνοίξουν τὸ δρόμο μὲ τὰ μαχαίρια τους.

μὲ κάποια συγκίνησι καὶ μπαίνουν στὴν «Ἀστραπή». Ὁ Μάκ μπαίνει στὸ διαμέρισμα τοῦ πιλότου καὶ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν θάλαμο ἐπιβατῶν τοῦ ἀεροσκάφους μὲ δυὸ ἀ-

σύρματα τηλέφωνα. Πατάει ένα κουμπί και ανοίγουν οι κρύπτες των πολυβόλων. Έν τάξει. Όλα μπορεί να χρειαστούν. Φοράει το αλεξίπτωτό του. Φορούν κι' η Έλλην κι' ο Τζιμ τα δικά τους αλεξίπτωτα. Πρέπει να τα προβλέψουν όλα γιατί δεν πάνε σε ταξίδι άνωβυνης. Το ξέρουν ότι ο κίνδυνος σε κάθε βήμα τους παραμονεύει.

Ο Μάκ ανοίγει τη μηχανή και η εξαερούμενη βενζίνη δαγώνει σε πύρινες γλώσσες, από το πίσω μέρος το αεροσκάφους. Τα τρία παιδιά καθώς αρχίζει το αεροπλάνο να ρολάρη ανάμεσα στα κόκκινα λαμπιόνια του διαδρόμου απογειώσεως, κουνάνε τα χέρια και χαιρετούν τον Παίτον, που τα χαιρετάει κι' αυτός κουνώντας το άσπρο μαντίλι του.

Η «Άστραπη» αφίνει σιγά - σιγά το έδαφος και όλα αρχίζουν σε λίγο να γλυτρούν με μιαν αφάνταστη γρηγοράδα. Άνθρωποι, κτίρια, προσγειωμένα αεροπλάνα, φωτεινά σήματα. Πέντε λεπτά αργότερα, το αεροπρωθυούμενο ταξιδεύει ψηλά, στὸν αέρα.

— Σάν πολὺ τρέγουμε!, φωνάζει ὁ Τζιμ Γκάφας πού γιὰ πρώτη φορά βρίσκεται σὲ αεροπλάνο χωρὶς ἑλικες. Ἀμάν, κύριε Μάκ, θὰ μὲ ξεβιδωθῇ τὸ κεφάλι...

Ἀλλὰ ὁ νεαρὸς φίλος μας δὲν δίνει ἀπάντησι. Ἐχει μπροστά του τὰ πηδάλια ὕψους καὶ πλευσεως καὶ μὲ

προσεκτικὸς χειρισμοὺς δίνει κατεύθυνσι στὸ σκάφος πρὸς νότον. Ἐκεῖ κάπου εἶναι τὸ Κιου - Σίου, τὸ μυστηριώδες νησί μετὴν ἀδιεπέραστη ζούγκλα, ὅπου τὸ «Μπλε Παγώνι» ἔχει μιὰ ἀπ' τὶς δάσεις του, τὴν πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἴσως. Στὸ χάρτη ἔχει γεράξει τὴν πορεία του καὶ ξέρει ποιά γραμμὴ πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ. Εἶναι ἀνάγκη ὅμως νάχη τὰ μῦτια του ἀνοιχτά, γιατί ἀνάμεσα στὰ 4652 νησιά πού ἀποτελοῦν τὴν Ἰαπωνία, ὁ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς τοῦ στίγματός σε νυκτερινὴ πτήσι δὲν εἶναι εὐκόλο πρᾶγμα.

Κάνει διάφορους μαθηματικούς ὑπολογισμοὺς νοερά, λογαριάζει τὴν ἀντίστασι τῶν ρευμάτων αἰέρος, τὴν ταχύτητα καὶ τὸ ὕψος καὶ υπολογίζει ὅτι ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες ταξίδι μετὰ 300 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, θὰ πρέπει τὸ σκάφος νὰ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ Κιου - Σίου. Εἶναι ἕνα ὥραϊο ταξίδι κάτω ἀπὸ τ' ἀστρα καὶ τίποτα δὲ δείχνει, πῶς τοῦτο τὸ αεροσκάφος ἔχει ξεκινήσει γιὰ ἕναν θανάσιμο ἀγῶνα. Τὰ φῶτα τοῦ Τόκιο δὲν φαίνονται πιά. Τὸ μεγάλο λιμάνι τῆς Γιοκοχάμας σχεδιάζεται τώρα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἐμπορικὰ καράβια καὶ ἀμερικάνικα πολεμικά. Τὰ φῶτα ὅμως τῶν μεγάλων δρόμων καὶ τῶν πλοίων χάσκονται σὲ λίγο κι' αὐτὰ πῶς τους. Τώρα κάτω ἀπὸ τὴν «Άστραπη» ἀπλώνεται ὁ ἄ-

τέλειωτος ώκεανός. Καί κάθε τόσο, σάν νά ξεφυτρώνουν μόλις τούτη τῇ στιγμῇ ἀπό τῇ θάλασσα, διαγραφονται σέ παράξενα σχέδια οἱ σκοτεινοὶ ὄγκοι τῶν νησιῶν.

“Ὅλα πηγαίνουν ὠραία καί ὅλα δείχνουν γεμᾶτα γαλήνη καί ἡρεμία. Ὁ Τζίμ Γκάφας τὸ ἔχει ρίξει τώρα στὸν ὕπνο καί ροχαλίζει μακάρια καί ὀνειρεύεται ὅτι ἔγινε... ζαχαροπλάστης! Ἡ Ἐλλεν βυθισμένῃ σὲ σκέψεις, παρακολουθεῖ τὰ τυλιγμένα στὶς μπλε σκιὲς τοπία, ρίχνοντας ματιὲς ἔξω ἀπὸ τὸ φινιστρίνι. Εἶναι πραγματικὰ γεμᾶτο γαλήνη αὐτὸ τὸ ταξίδι στὸ δίδιστμα. Ὅμως τούτῃ ἡ γαλήνη δὲν εἶναι νὰ κρατήσῃ γιὰ πολὺ. Ξαφνικὰ κάτι γίνεται καί ὁ Μάκ Ντάνυ κινεῖ μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα τὸ πηδάλιο βάθους καί ἡ «Ἀστραπή» μουγγρίζοντας ἔγχιλα βουτάει πρὸς τὰ κάτω. Τὴν ἴδια στιγμῇ ἡ φωνή του ἀκούγεται ἀπ’ τὸ μικρόφωνο ποὺ ὑπάρχει στὸν θάλαμο ἐπιβατῶν:

— “Ἐλλεν! Τζίμ! Προσοχή! Μᾶς παρακολουθοῦν καί μᾶς οἰχνουν μὲ πολυβόλα. Δεθῆτε στὰ καθίσματά σας καί χειρισθῆτε μὲ ψυχραιμία τὰ ὅπλα τῆς «Ἀστραπῆς».

Ὁ Τζίμ, ποὺ ἔχει κατακυλήσει κιόλας ἀπὸ τὴν κάθισμά του ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀπότομο χειρισμὸ τοῦ Μάκ, γκρινιάζει, γιατί τοῦ διακόφανε τὸ ὄνειρο τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς ποὺ ἔτοιμαζότανε... νὰ φάῃ μιὰ πᾶστα ἀμυγδαλοῦ!

Γατζώνεται ἀπὸ κάπου καί ξαναβρίσκει τὴν ἰσορροπία του.

— “ὦχ! Θεοῦλη μου!, λέει. Θὰ μᾶς ρίξουνε στὴ θάλασσα καί θὰ μὲ καταπιῇ κανένας καρχαρίας...

— Κάνε αὐτὰ ποὺ σοῦ λένε, Τζίμ!, τὸν μιλῶνει ἡ Ἐλλεν ποὺ ἔχει κιόλας πατήσῃ ἓνα εἰδικὸ κουμπὶ καί τὸ καπάκι ποὺ σκεπάζει τὸ πολυβόλο τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ σκάφους ἀνοίγει καί σχεδιάζεται ἡ χαλύβδινη κάννη του. Μὴ χασομερᾶς, Τζίμ! Δὲν χρειάζονται κουδέντες!

Τὰ τοιαῦτα παιδιὰ παλεύουν μὲ τὸ θάνατο καί παίζουν τὴ ζωὴ τους κορῶνα γράμματα

Ο ΜΑΚ μὲ μιὰν ἐπιδέξια κίνησι τοῦ πηδαλίου ἐλαττώνει τὴν κλίσι τοῦ ἀεροπλάνου καί τὸ ξαναφέρει στὴν εὐθεία. Τώρα μπορεῖ νὰ δῇ πάνω ἀπ’ τὸ κεφάλι του τὸ ἐχθρικὸ ἀεροσκάφος, ποὺ φάνηκε τόσο ἀπρόοπτα μπροστά του καί ποὺ προσπαθεῖ νὰ τοῦ κόψῃ τὸ δρόμο βάλλοντας μὲ τὶς ὀμοχειρίες τῶν πολυβόλων του. Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς συγχρονισμένους ἑλικές του ἀστράφτου γλῶσσεσ φωτιᾶς καί πύρινα βλήματα διαγράφουν καμπύλες καί εὐθεῖες στὸ σκοτάδι. Χρησιμοποιῶντας πηδάλια καί μοχλοὺς τὸ ἥρωϊκὸ παιδί ὑπονοθεύει τὴν «Ἀστραπή» νὰ διαγράψῃ ἓνα ἀπίθανο ἀπότομο τόξο καί τώρα τὸ ἀεροπλοῦν μενο ὀρμάει τὰ βολίδα πρὸς

τὸ μέρος τοῦ ξένου αεροπλά-
νου. Ταυτόχρονα τὸ ἠλεκτρι-
κὸ πολυβόλο ἀρχίζει νὰ στέλ-
νῃ πύρινα βέλη ἀπάνω του.
Τὸ ξερὸ κροτάλλισμα τῶν ὀ-
πλῶν τοῦ ὀλέθρου γεμίζει τὸν
ἀέρα ἀπὸ ἀστραπὲς καὶ βρον-
τές. Μὰ ὁ πιλότος ποὺ μάχε-
ται ἐναντίον τοῦ Μὰκ εἶναι
τὸ ἴδιο ἐπιδέξιος ὅπως κι' ἐ-
κεῖνος. Δίνει μιὰν ἀπότομη
κλίσι στὸ σκάφος του, γέρ-
νει πλάγια μὲ τὸ δεξιό του
φτερὸ πρὸς τὴ γῆ, κάνει μιὰ
δουτιά καὶ μένει ἄθικτος ἀπὸ
τὰ βλήματα ποὺ τοῦ στέλνει
ἡ «Ἀστραπή».

— Παραδόσου, Μὰκ Ντα-
νου!, ἀκούγεται μιὰ φωνή. Ἐ-
δὼ Φουκακούσα - Ζοζό. Πα-
ραδόσου, πρὶν γίνῃς στάχτη
μαζί μὲ τὸ σκάφος σου.

Τοῦ μιλοῦν ἀπὸ τὸ ἐχθρι-
κὸ αεροπλάνο μὲ τὸ ἀσύρμα-
το τηλέφωνο. Ψάχνοντας ἔ-
χουν βρῆ τὸ μήκος κύματος
καὶ τὸν διατάζουν τώρα νὰ
παραδοθῇ. Μὰ ὁ Μὰκ Ντάνυ
δὲν παραδίνεται εὐκολα.

— Ἄδικα χάνεις τὰ λό-
για σου, συχαμερὲ Γιαπωνέ-
ζε!, ἀποκρίνεται μὲ σφιχτὰ
δόντια. Δὲν θὰ τὰ καταφέρῃς
οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ χτυ-
πήσης ὑποῦλα... Μπορεῖς νὰ
εἰδοποιήσης τὴ συμμορία σου
ὅτι δὲν παραδίδουαι.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἀρχί-
ζει πάλι τὸ κροτάλλισμα τοῦ
πολυβόλου του. Τὸ γιαπωνέ-
ζικο αεροπλάνο δέχεται ξυ-
στὰ ἕνα βλήμα στὸ φτερὸ,
ἀλλὰ δὲ φαίνεται νὰ ὑποφέ-
ρῃ γι' αὐτό. Μὲ μιὰν ἀπότο-
μη περιδίνισι, ἀφίνει νὰ κα-

τρακυλήσῃ σὲ βάθος κι' ὑ-
στερα ὀρῶναι πάλι μ' ἕναν αἰ-
φνίδιο ἀλλὰ καλομελετημένο
χειρισμό, κάθεται ποδὸς τ' ἄ-
πάνω. Τούτῃ τὴ φορὰ, ἡ «Ἀ-
στραπή» ἀναγκάζεται νὰ πά-
ρῃ μιὰν ἐπικίνδυνη κλίσι γιὰ
ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀναπόφευκτη
σύγκρουσι. Τὸ μοτέρ μουγ-
γρίζει ἄγρια σὰν ἕνας ἀπελ-
πισμένος ἄνθρωπος. Ἡ μη-
χανὴ βογγάει ἀπὸ τὴ φοβερὴ
προσπάθεια καὶ τὸ πολυβόλο
ποὺ χειρίζεται ἡ Ἑλλεν ἀρ-
χίζει νὰ στέλνῃ κατὸ μολύ-
βι στὸν ἐχθρὸ ποὺ βρίσκεται
αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιγμή —
γιὰ ἕνα ὅμως μονάχα δευτε-
ρόλεπτο — ἀπέναντί της.

— Ἀμὰ Θεοῦλη μου!, ξε-
φωνίζει καθὲ τόσο ὁ Γκάφας
ποὺ ἔχει κρεμαστῇ στὸ δικό
του πολυβόλο καί... ρίχνει
στὸν ἀέρα. Κάνε τὸ θαῦμα
σου, Θεοῦλη μου, νὰ τοὺς ρί-
ξουμε! Γιατί, ἂν δὲν τοὺς ρί-
ξουμε, θὰ μὲς οἰζούνε σ' αὐτοὺς
καὶ τότε... κλάφτα Χαράλα-
μπε!...

Τὸ γιαπωνέζικο παίρνει
μιὰ τοῦμα στὸν ἀέρα σὰν
μεθυσμένος ἀκροβάτης σὲ
τσίρκο καὶ βρίσκεται ὕστερα
ἀπὸ ἕνα λεπτὸ ἔξω ἀπὸ τὴν
περιογὴ τῶν πυρῶν τῆς «Ἀ-
στραπῆς». Ὑστερα ἀνεβαί-
νει κατὰ δύναμιν ποδὸς τὰ ἄ-
στρα καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτό,
ξεχνώντας ἀπὸ τὴ μύτη του
καὶ ἀπὸ τὰ πλάγια του χι-
λιάδες βλήματα, κατεβαίνει
μὲ μιὰν ἀπερίγραπτη ταχύ-
τητα σὰν κομήτης. Τούτῃ εἴ-
ναι μιὰ πολὺ κρίσιμη στιγμή
καὶ ὁ Μὰκ νοιώθει ἕνα σφά-

χτη στην καρδιά. Τὸν ἑαυτὸ του οὔτε τὸν σκέπτεται. Τὰ δυὸ παιδιά, τοὺς δυὸ ἀγαπημένους του συντρέφους, τὴν Ἑλένη καὶ τὸν Τζίμ, λογαριάζει μονάχα πὺλ ταξιδεύουν μαζί του καὶ διατρέχουν ἕναν θανάσιμο κίνδυνο μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀπαίσια νύχτα.

Σφίγγει τὰ δόντια. Πατάει τὸ πεντάλ καὶ τὰ χέρια του δουλεύουν μὲ μιὰν ὑπεράνθρωπη ἔνταση τοὺς μοχλοὺς. Ἡ «Ἀστραπή» παίρνει μιὰ τρελλή βουτιά καὶ ὁ Μάκ καὶ οἱ φίλοι του αἰσθάνονται τὸν φοβερὸ ἱλιγγο τῆς πτώσεως στὸ κενό. Τὸ ἀεριοπρωθούμενο ὀφίνει μιὰ πύρινη οὐρὰ πίσω του, καὶ ὁ οὐρανὸς φωτίζεται γιὰ μερικά δευτερόλεπτα σὰ νὰ εἶναι μέρα. Ὑστερα τὸ ἥρωϊκὸ παιδί κρατῶντας σταθερὰ τὸ πηδάλιο ἀρχίζει νὰ δίνει πάλι ὕψος στὸ ἀεροπλάνο του. Παίρνει κατόπιν μιὰ νέα κατεύθυνσι καὶ στέλνει τὴν «Ἀστραπή» κατ' εὐθείαν στὰ πλευρὰ τῶν Γιαπωνέζων. Εἶναι μιὰ μέθοδος κεραυνοβόλου ἐπιθέσεως πὺλ ἔχει διδαχτὴ στὴ Σχολή, ὅταν ἔπαιρνε μαθήματα πιλότου ἀπὸ ἄσους τῆς καταδιωκτικῆς ἀεροπορίας πὺλ εἶχαν διαπρέπει τὸν δευτέρου πανκόσμιο πόλεμο. Τὰ φτερὰ τρίζον καὶ νομίζει κανεὶς πὺς ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη θὰ κομματιαστοῦν καὶ ἡ «Ἀστραπή» θὰ μεταβληθῇ σ' ἕνα φλεγόμενο μετώρο...

Ἀλλὰ τὸ ἀεροσκάφος πὺλ ἔστειλε στὰ παιδιά ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Νταϊλνυ Χέ-

ραλντ» μπορεῖ ν' ἀντέξῃ σὲ ταχύτητα πὺς μεγάλη ἀκόμα κι' ἀπ' τὴν ταχύτητα τοῦ ἡχου. Τὸ γιαπωνέζικο δρῖσκειταὶ τώρα σὲ δύσκολη θέσι. Δὲν ἔχει τὴν εὐχέρεια κινήσεων καὶ μένει ἐκτεθειμένο στὰ συγκεντρωμένα πυρὰ τῆς «Ἀστραπῆς». Τὰ πυρῶμένα μολύβια πὺς φεύγουν ἀπὸ τὶς κάννες τῶν πολυβόλων τοῦ ἀεριοπρωθοῦμένου πάνε γραμμὴ αὐτὴ τὴ φορὰ πρὸς τὸν στόχο τοὺς. Τὸ ἕνα φτερό τοῦ γιαπωνέζικου, γαλῶμένο ἀπὸ τὶς σφαῖρες τσακίζεται σὰν χαρτόνι καὶ μένει πίσω στριφογυρίζοντας στὸν ἀέρα. Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ καινούργια ὁμοβροντία συντρίβει τοὺς δυὸ κινήτρους του καὶ τὸ ἐχθρικὸ ἀεροσκάφος τυλίγεται ἀπὸ κίτρινες καὶ γαλάζιες φλόγες. Περνάει σὰν βολίδα μισὸ μέτρο μπροστὰ ἔπὸ τὴν «Ἀστραπή», σφυρίζοντας ἀπαίσια τὸ τραγούδι τοῦ θανάτου, καὶ χάνεται φλεγόμενο πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀπέραντης θάλασσας...

— Ἐν τάξει παιδιά!, φωνάζει ἀπ' τὸ τηλέφωνο ὁ Μάκ. Ὁ δρόμος εἶναι πάλι ἐλεύθερος. Μπορεῖτε νὰ ξαπλώσετε τώρα στὶς πολυθρόνες σας.

— Ζήτω! Τοὺς φάγαμε τὸ μάτι!, ξεφωνίζει ὁ Γκάφας. Εἴμαστε θηρία... ἀνήμερα!

Τὰ τοῖμαρὰ παιδιά πέφτουν στὸ κενὸ καὶ προσγειώνονται σὲ μιὰ ἄγρια ζούγκλα!

Η «ΑΣΤΡΑΠΗ» ταξιδεύει τώρα πάλι ἀνενόχλητη

μέ 300 χιλιόμετρα την ώρα, μέσα στη νύχτα, συνεχίζοντας την πορεία της προς το το μυστηριώδες νησί, που κρύβει το Μεγάλο Μυστικό του «Μπλε Παγανιού». Οί δυο ώρες περνούν σύντομα κι' ο Μάκ Ντάνυ, κάνοντας τους υπολογισμούς του στο χάρτη, βρίσκει πώς σε λίγα λεπτά θα πετάνε πάνω από το Κισού - Σίου. Έλαττώνει ταχύτητα και μέσα στο σκοτάδι διακρίνει θαμπά το σχήμα του νησιού και τους χαμηλούς λόφους που πλασιόνουν την πικνή ζούγκλα. "Έχει έπισημάνει στο χάρτη ένα μικρό όροπέδιο έπάνω στο όποιο λογαριάζει τώρα να προσγειωθεί. Με το ένα του χέρι λοιπόν στο πεδάλιο και με το άλλο κρατώντας μπροστά στα μάτια του τα κυάλια νυκτός, προσπαθεί να ξεχωρίση το μικρό αυτό όροπέδιο που θα του έπιτρέψη μια άπωσθήποτε όυαλή προσγείωσι.

"Όμως ξαφνικά, καθώς έπισκοπεί τα γύρω, νοιώθει την καρδιά του να σκιστάη τρομαγμένα. Από το έδαφος ξεπετιέται ένα έκτυφλωτικό φώς. Δεν άργεί να καταλάβη πώς πρόκειται για έναν μεγάλης έντάσεως προβολέα, που σκίζει το σκοτάδι και διαγράφει βιαστικά τόξα ψάχνοντας τον ούρανό.

— Μας μυρίστηκαν!, λέει μέσα από τα δόντια του το παιδί. Μας έπισσε το ραντάρ τους και σημειώνει τώρα την παρουσία μας. Γιατί βέβαια πετάμε σε μεγάλο ύψος

και ό θόρυβος της μηχανής μας δεν άκούγεται στο έδαφος.

Καί, καθώς άρχίζει τις μανούβρες, τότε προς τ' άπάνω πότε προς τα κάτω, πότε δεξιά και πότε άριστερά, το άεροπλάνο του για ν' άποφύγη το φώς, βλέπει καινούργιους προβολείς ν' άνάδουν σε πολλά σημεία. "Ένα πλήθος από φωτεινές εύθειες σπαθίζουν τη νύχτα. Εύθειες που διαγράφουν μεγάλα τόξα προσπαθώντας να τον άνακαλύψουν.

"Ένας προβολέας περνάει πάνω από την «Άστραπή». Αυτό σημαίνει μήνυμα θανάτου. Τα χαλύδυνα φτερά του σκάφους άντανακλούν το φώς σαν καθρέφτες και σχεδόν άμέσως όλες οι φωτεινές εύθειες των προβολέων το σημοδεύουν. Είναι σαν τεράστια πόδια άράχνης που άγκαλιάζουν σε μια άπαίσια περίπτυξι το άεροπλάνο με τα τρία παιδιά...

"Άδικα άγωνίζεται ό Μάκ να ξεφύγη. "Η «Άστραπή» είναι τώρα ένας θαυμάσιος στόχος. Και μονομιάς άρχίζουν ν' άνεβαίνουν από το έδαφος τα πυκνωμένα βλήματα και το άεροσκάφος μπαίνει σε μια κόλασι έκρήξεων και καπνών. "Ένα άδιαπέραστο φάγμα πυρός σφηνάιζεται γύρω του. Και άπότομα κάτι άκούγεται που νοιάζει σαν κεραυνός. "Ένα βλήμα μεγάλου διαμετρήματος βροντάει άπάνω στον χαλύδινο θώρακα του άεροπλάνου. "Ένας ά-

νεμωστρόδιλος θανάτου τυλίγει την «Άστραπή».

— «Έλλην! Τζιμ!, άκούγεται βραχνή και γεμάτη αγωνία ή φωνή του Μάκ. Το άεροπλάνο μας πληγώθηκε άσκημα: στις άποθήκες βενζίνης. Έτοιμαστήτε να τo έγκαταλείψουμε. Θά πέσουνε στο νησί με άλεξιπτώτα. Θά σ' εϊδοποιήσω πότε ακριβώς θά ριχτούμε στο κενό.

Και με μιά καταπληκτική ψυχραιμία, που τού δίνει ή κρίσιμη αυτή ώρα, πατάει τo μονό βάθους και βουτάει προς τo έδαφος. Η ούρα τής «Άστραπής» φλέγεται. Τς βλήματα τώρα πέφτουν βροχή άπάνω στο σκάφος που καίγεται.

— «Έτοιμοι!, διατάζει. Άφίνουμε τo σκάφος.

Και ήταν πραγματικά καιρός. Τά τρία παιδιά σαλτάρουν ταυτόχρονα στον άέρα και, καθώς κατεβαίνουν σά βολίδες προς τή γή πριν άκόμα άνοίξουν τά άλεξιπτώτα, άκούνε μιά φοβερή έκρηξη και ή νύχτα μεταβάλλεται για μερικές στιγμές σέ ήμέρα από τίς τεράστιες ελόγες που τινάζονται προς όλα τά σημεία. Κι' ύστερα ξαναγίνεται σκοτάδι...

Μέσα σέ τούτο τo σκοτάδι τά τρία άλεξιπτώτα, που έχουν άνοίξει σ' αυτό τo μεταξύ, κατεβαίνουν άσγά. Είναι πολύ χαμηλά και οί προβολείς δέν τά πιάνουν. Τά τρία τολμηρά Άμερικανόπουλα τούς βλέπουν σέ λίγο να σβύνουν ο ένας ύστερα από τόν

άλλον και μονάχα κάπου μακρύνει, προς τo μέρος τής άκτής φαίνονται τά υπόλοιπα τού κατεστραμμένου άεροπλάνου που σπιθοβολάνε και κανίζουν άκόμα.

— Δέν είναι και άσκημα έδω!, λέει ο Μάκ στους φίλους του καθώς προσγειώνονται και άπαλλάσσονται από τά άλεξιπτώτα.

Θέλει να τούς δώση κουράγιο γιατί τούτη ή περιπέτεια τούς έχει κλονήσει κάπως τά νεύρα. Τά πρόσωπά τους μέσα στο σκοτάδι δείχνουν χλωμά και κουρασμένα. Τo βλέμμα τους διατηρεί άκόμα τά σημάδια τών τρομαχτικών στιγμών που πέρασαν.

— Μπορώ!, κάνει ο Τζιμ Γκάφας. Άν είχαμε τουλάχιστον κάτι να φάμε! Αυτό τo ταξίδι με τo άλεξιπτότο μου άνοίξε τήν όρεξη.

Η Έλλην κι' ο Μάκ δέν μιλάνε. Δέν είναι ώρα γι' άστεις. Βοίσκονται σ' ένα μικρό ξέφωτο και γύσω τους ύψώνεται άγρια, σκοτεινή και γεμάτη θάνατο ή ζούγκλα τού Κιού - Σίου.

Ο νεαρός νέπορτερ άνοίγει ένα σακκίδιο που έχει στους ώμους του.

— Πριν δούμε που θά κατασταλάξουμε, λέει, πρέπει να καταμετρήσουμε τά ύψήχοντά μας. Έδω μέσα έχω κάτι που σίγουρα θά μάς χρειαστή. Όταν ήταν να ξεκινήσουμε, έκανα για ώρα άνάγκης υερικές προυήθειες!

— Θά έγης σίγουρα στο σακκίδιο καμμιά κομματάρα

κέϊκ! Ξεφωνίζει ο Γκάφας και αισθάνεται μιὰ δυνατή λιγούρα και γλύφεται. Τὸ ἤξερα ἐγώ, κύριε Μάκ, ὅτι ἤσουν ἀνέκαθεν καλὸ παιδί... Ἀμάν, Θεούλη μου, κι' ἤθελα νὰ βάλω κάτι στὸ στομά μου.

Τὸ παιδί τὸν κυττάζει και χαμογελάει.

— Ὅχι. Δὲν ἔχω κέϊκ, Τζίμ! Ἐχω τρία πιστόλια, τρία κυνηγετικά μαχαίρια,

Στὴν κραυγὴ τῆς Ἑλλεν ποὺ διατρέχει θανάσιμο κίνδυνο τὸ Γεράκι ἐπιτίθεται κεραυνοβόλα.

κάμποσες σφαῖρες κι' ἔναν μικρὸ πομπὸ ἀσυρμάτου. Τὰ κουσάλησα μαζί μου γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Γιὰ... λιχουδιὲς δὲν ὑπῆρχε χώρος στὸ σακκίδιο. Καὶ νὰ ποὺ θὰ μᾶς χρειαστοῦμε αὐτὰ ποὺ ἔφερα.

Ὁ ἀραπάκος κατεβάζει τὰ μούτρα του, ἀλλὰ δὲν τολμάει νὰ ξαναμιλήσῃ γιὰ κέϊκ, γιὰτὶ βλέπει πῶς ὁ Μάκ ἔχει δίκιο.

— Εἶσαι ἐν τάξει, Μάκ!, λέει ἡ Ἑλλεν ποὺ ἔχει ξαναβρῆ πάλι τὸ κέφι τῆς. Δόσε μου τὸ μερδικό μου ἀπ' τὸ σακκίδιο.

Παίρνει ἓνα περιστροφό, τὸ γεμίζει μὲ σφαῖρες, τὸ περνάει στὴ ζώνη τῆς, παίρνει κι' ἓνα ἀπὸ τὰ τρία κυνηγετικά μαχαίρια. Ὁ Μάκ δίνει και στὸν Τζίμ... τὸ μερίδιό του κι' ὁ ἀραπάκος τὸ παίρνει, μελαγχολικά.

— Τὸν ἀσύρματο θὰ τὸν χρησιμοποιήσουμε ἀργότερα, λέει τὸ παιδί.

Καὶ τὸν τοποθετεῖ πάλι στὸ σακκίδιο. Κάτι ἐτοιμάζεται ἀκόμα νὰ πῇ, ἀλλὰ ἡ φωνὴ του σκεπάζεται ἀπὸ ἓναν ἄγριο βρυχηθμὸ ποὺ ἐρχεται ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ δάσος.

— Μεγάλε Θεὲ τῶν νέγρων!, δγάζει μιὰ κραυγὴ ὁ Τζίμ Γκάφας και τρέχει και κρύβεται πίσω ἀπὸ τὰ φουστάνια τῆς Ἑλλεν. Μᾶς πήρανε μυρουδιὰ τὰ θηρία κι' ἐρχονται νὰ μᾶς κάνουν ἐπίσκεψι!

Τὰ δυὸ ἄλλα παιδιὰ καρφώνουν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ σημεῖο, ἀπ' ὅπου ὑπολογίζουν

ὅτι ἦρθε ὁ δρυχηθμός, καὶ μένουν ἀσάλευτα σὰ νὰ τὰ χτύπησε κεραυνός. Ἀκούγεται ὁ θόρυβος ἀπὸ κλαριὰ ποὺ σπάζουν κι, ἓνα καινούργιο οὐρλιαχτὸ φτάνει στ' αὐτιά τους. Ὅμως τούτῃ τῇ φορὰ ὁ δρυχηθμός ἔρχεται ἀπὸ κάπως μακρύτερα. Ἀνασαίνουν.

— Τὸ ἀγρίμι δὲν μᾶς καταδέχτηκε, λέει προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ ὁ Μάκ. Πάει γιὰ κανένα πῖο νόστιμο μεζέ...

Ἕνας πελώριος δόας ξεπροβάλλει καὶ ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος κάνει τὴν ἐμφάνισί του

Ο ΛΗ τὴν ὑπόλοιπὴ νύχτα τὴν περνοῦν σ' αὐτὸ τὸ ἔξωφωτο ἄγρυπνοι καὶ γεμάτοι ὀγώνια. Ἀπὸ τῇ ζούγκλα κάθε λεπτὸ φτάνουν τὰ ἄγρια οὐρλιαχτὰ τῶν τίγρεων καὶ οἱ φοβεροὶ δρυχηθμοὶ τῶν λιονταριῶν, ποὺ ἔχουν βγῇ ἀναζητώντας τροφή. Δὲν τολμοῦν νὰ κινηθοῦν. Ὁ θάνατος παραμονεύει παντοῦ καὶ ὁ Τζιμ Γκάφας, ποὺ παίρνει κάθε τόσο κανέναν ὑπνᾶκο κλεφτά, τινάζεται τρομαγμένος καὶ ξεφωνίζει:

— Ἀμάν! Ἀμάν! Θεοῦλη μου!... Δὲ γλυτώνουμε! Θὰ μᾶς καταπιоῦνε. Ἀχ! Τί ὠραία ποὺ ἤμαστε στὸ Τόκιο! Βάλε τὸ χέρι σου, Θεοῦλη μου, γιατί χαθήκαμε. Στείλε μας ἓνα ἀεροπλάνο νὰ φύγουμε καὶ σοῦ ὀρκίζομαι πὼς δὲν θὰ ξαναπατήσω πιά στὸ Κιού - Σίου...

Κατὰ τὰ ξημερώματα τ' ἀ-

Ὁ Τζιμ Γκάφας καθὼς ἀκούει τοὺς ἀγριοὺς δρυχηθμοὺς τῶν ἀγριμιῶν τῆς ζούγκλας κρύβεται πίσω ἀπ' τὸ φουστάνι τῆς ἑλ-
λεν τρομάνης.

γρίμια κουρασμένα ἀπὸ τὸ κυνηγί τῆς νύχτας γυρίζουν χορτασμένα στὶς φωλιές τους νὰ κοιμηθοῦν. Τὰ οὐρλιαχτὰ καὶ οἱ δρυχηθμοὶ σταματοῦν καὶ ὅλα ξαναγίνονται ἤρεμα.

— Καιρὸς εἶναι νὰ μποῦμε στὴ ζούγκλα, λέει ὁ Μάκ. Οἱ Γιαπωνέζοι τώρα ποὺ ξημέρωσε θ' ἀρχίσουν νὰ ψά-

χνουν. Δεν είναι βέβαιοι αν χαθήκαμε μαζί με το αεροπλάνο ή αν είμαστε ζωντανοί. Πρέπει για κάθε ένδεχόμενο να βρούμε μια κρυψώνα.

Κάνουν μια θεομη προσευχή μέσα τους στο Θεό, παρακαλώντας τον να τους προστατέψει στη δύσκολη θέση που βρίσκονται, και αρχίζουν να προχωρούν. 'Η ζούγκλα είναι γεμάτη ύγρασία και μούχλα. Αιώνόδια δέντρα, ανεκρριχητικά φυτά, άγρια βλάστηση, κάνουν δύσκολη την πορεία τους. Όμως με το μαχαίρια τους ανοίγουν δρόμο κόβοντας τα κλαδιά και προχωρούν και κάθε τόσο ...κόβεται το αίμα του Τζιμ Γκάφα, καθώς βλέπει να ξεπετιούνται μπροστά τους παράξενα πουλιά με χρωματιστά φτερά, άσπρο μικρό τίθις, που σαλτάρουν κάνοντας κωμικούς μορφασμούς από δέντρο σε δέντρο, και άλλα περίεργα μικρά αγρίμια, ανάμεσα να βλέπουν.

Πού και πού διακρίνουν και κάποιο φίδι, που σέβνεται τεμπέλικα απάνω στα ξερά φύλλα και στους πεσμένους κορμούς. Τότε τα παιδιά στέκουν άκίνητα. 'Η παραμικρή κίνησή τους μπορεί να τους κοστίσει τη ζωή. Μονάχα σε ώρα ανάγκης θα πυροβολήσουν.

"Υστερα από αρκετή πορεία, σταματούν κάπου. Είναι μια σπηλιά κρυμμένη ανάμεσα σε μεγάλα άρτόδεντρα και καρυδιές. Πλάι στη

σπηλιά υπάρχει μια μικρή πηγή.

— Έδω είναι το καταλληλότερο μέρος που μπορούμε να μένουμε, λέει ο Μάκ. Με τους κορμούς των δέντρων αυτών μπορούμε να ζήσουμε χωρίς να πεινάσουμε. 'Η πηγή έξ' αλλου θα μας χαώσει το δρασερό νερό της κι έτσι δε θα μας λείψει τίποτα.

— Μονάχα που τα δέντρα αυτά δεν γυρίζουν...κέικ ή γλυκοπατάτες τουλάχιστον!, λέει με καημό ο Τζιμ και άναστενάζει.

— Θα ξεγελάσης λιχούδη τη λαιμαργία σου με μπανάνες!, λέει ο ρέπορτεο. Κι τα ξε γύρω σου. Έκατοντάδες μπανανιές φορτωμένες καρπό. Φτάνει να σκαφαλώσει κανείς ως εκεί πάνω.

"Υστερα από λίγο έχουν καθαρίσει τη σπηλιά και ξαπλώνουν να ξεκουραστούν. 'Ο Μάκ κόβει νερικές καρύδες και τις σπάζει. Τα παιδιά ρουφούν το άσπρο δρασερό γάλα τους και τραγανίζουν κατόπιν τον ωραίο χορταστικό καρπό...

— Δεν είναι άσκηση κι' έδω!, λέει ο άραπάκος καθώς καταβροχθίζει την πέμπτη κατά σειρά καρύδα και νοιώθει επί τέλους γεμάτο το στομάχι του. Μ' άρέσει να έγκατασταθώ μόνιμα σ' αυτό το νησί. Μπαρο! Θεούλη μου! Τι είναι αυτό;

'Ο Μάκ κι' ή Έλλην τινάζονται ξαφνιασμένοι και αυτό που βλέπουν τους κάνει να παγώσουν. Από μακριά

ξεχωρίζουν έναν τεράστιο όγκο, που σέρνεται με άργες κινήσεις ανάμεσα στα δέντρα και πλησιάζει προς τη σπηλιά.

— “Ενας βόας! “Ενας βόας!, ξεφωνίζει η κοπέλλα.

— Ινα κατι που δέ σκεφτήκαμε!, γρυλλίζει ο Μάκ. Δέ σκεφτήκαμε πώς αυτή ή σπηλιά μπορεί νά ήταν ή φωλιά αυτού του φιδιού!

Καί, καθώς μιλάει, με γοργές κινήσεις θγαίνει έξω από τὸ σπήλαιο. Είναι φοβερό και μεγαλόπρεπο μαζί τὸ θέαμα αὐτοῦ τοῦ μεγάλου έρπετοῦ, που έχει μιὰ τεράστια δύναμι καί που μπορεί μ' ένα άγκάλιασμά του νά συντρίψει ένα λιοντάρι ή νά γκρεμίσει ένα θεόρατο δέντρο. Τὸ κορμί του έχει πάχος δυὸ ανθρώπων μαζί καί τὸ μάκρος του ξεπερνάει τὰ εἴκοσι μέτρα!

— Ρίχτου, Μάκ!, λέει κλαψιάρικα ὁ Τζίμ που έχει πεταχτή μαζί με τήν “Ελλην έξω από τή σπηλιά. Ρίχτου με τὸ πιστόλι σου γιατί χαθήκαμε!

“Ενα χαμόγελο πικρὸ σχεδιάζεται στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ. Τί νά τοῦ ρίξη; Νά τὸ πυροβολήση με τὸ περίστροφό του; Μὰ τὸ πετσὶ αὐτοῦ τοῦ καταπληχτικοῦ φιδιοῦ είναι ισχυρὸ ὅσο πάνω - κάτω ένας θώρακας ἀπὸ χάλυβα. Τίποτα δέν μπορεί νά τὸ περάση. Μονάχα μιὰ ἐπαναληπτικὴ καρμίνη με μεγάλα βλήματα θά μπορούσε κάτι νά κάνη στὰ χέρια ἐνὸς ἔμπειρου κυνηγοῦ, που θά κα-

τάφερνε νά στείλῃ δυὸ σφαίρες στὸ καύκαλό του, ανάμεσα στὰ δυὸ μάτια.

— Νά φύγουμε, Μάκ!, λέει ή “Ελλην με φωνή που τρέμει.

— Δέ θά προφτάσουμε, άπαντάει αὐτός. “Ο βόας θά τινάξῃ σάν άστραπή τήν οὐρά του καί θά μᾶς συντρίψῃ! “Οσο νωθρός καί δυσκίνητος φαίνεται, ἄλλο τόσο σβέλτος καί κεραυνοβόλος είναι στὴν πραγματικότητα.

— Εἴμαστε χαμένοι!, ακούγεται ή φωνή τοῦ Τζίμ.

— Θά παλέψω μαζί του!, λέει αποφασιστικά ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή σιωπῆς ὁ Μάκ. Προσέχτε. Θά τὸν άπασχολήσω ἐγὼ κι' ἔτσι θά βρῇτε τήν εύκαιρία ν' άπομακρυνθῇτε. “Ελπίζω πὼς θά τὰ καταφέρω.

Καί, καθώς μιλάει, φέρνει τὸ δαχτυλίδι με τήν μπλε πέτρα στὸ στόμα του. Τὸ μαγικὸ ὕγρὸ μέσα σέ μισὸ δευτερόλεπτο άρχίζει κιόλας τήν επίδρασί του. Μπροστὰ στὰ μάτια τῶν δυὸ τρομαγμένων παιδιῶν γίνεται ή θαυματουργή μεταμόρφωσι. Καί τώρα τὸ θρυλικὸ Γεράκι, ὁ Νέος “Υπεράνθρωπος, με τή μπλε φόρμα καί τήν κόκκινη μπέρτα στοὺς ὤμους, είναι ἔτοιμος νά δώση τή σκληρὴ μάχη.

Τὸ έρπετὸ αὐτὴ μόλις τή στιγμή δλέπει τὰ τρία παιδιά. Οἱ τεράστιες μασέλες του άνοιγοκλείνουν άπαίσια καί ακούγεται ένα άνατριχιαστικὸ φύσημα, καθώς άναπνέει θυμωμένα. Τὰ μικρά

μάτια του καθρεφτίζουν τη φοβερή λύσσα, που το έχει κυριέψει, αντικρούοντας τρεις ξένους στη φωλιά του. Ο φοβερός κύλινδρος του κορμιού του κινείται κυματιστά και όλο ζυγώνει προς το μέρος τους. Ξαφνικά τινάζει την ουρά του ψηλά και ένα θανάσιμο τόξο σχηματίζεται στον αέρα για μια μονάχα στιγμή. "Υστερα όλος τούτος ο όγκος πέφτει προς το μέρος των παιδιών και η "Ελλεν που δοκιμάζει να όπισθοχωρήσει τρομαγμένη, αισθάνεται κάτι παγωμένο να τυλίγεται στη μέση της.

— Μάκ! Βοήθεια!, δγάζει μια σπαραχτική κραυγή. Βοήθεια!

— Θεούλη μου!, ξεφωνίζει ο Γκάφας και γουρλώνει τα μάτια.

'Αλλά το Γεράκι έχει δη.

Δέν περιμένει ν' άκούση. Βλέπει τη φοβερή ούρα του έρπετοϋ, που έχει διπλωθή γύρω από την όμορφη βοηθό του, να σηκώνεται στον άέρα, παρασέρνοντας μαζί και το κορίτσι! Χωρίς να σκεφτή τον θανάσιμο κίνδυνο, τινάζει τα πόδια του, σαλτάρει ψηλά και τα σιδερένια μπράτσα του γατζώνονται γύρω από τη θηλεία που κρατάει αϊχμάλωτη την "Ελλεν.

—Κουράγιο "Ελλεν!, τής φωνάζει.

'Αλλά το κορίτσι δέν μπορεί να τον άκούση πια. "Εχει χάσει τις αισθήσεις της και αυτό είναι που κάνει το Νέο 'Υπεράνθρωπο φοβερό

και άσυγκράτητο στην όργη του. Με σφιχτά δόντια και τεντωμένους όλους τους μυώνες του άνίκητου κορμιού του το Γεράκι μπαίνει σ' έναν άγριο και άνελέητο άγώνα για να σώση από ένα φριχτό θάνατο την άγαπημένη του "Ελλεν.

Τό φίδι, ξαφνιασμένο από τούτη την κεραυνοβόλα έπέμβαση του 'Υπεράνθρωπου παιδιού, κάνει άπαίσιες συσπάσεις προσπαθώντας να σφίξη περισσότερο τη ζωντανή θηλεία, που έχει σχηματίσει γύρω από τη μέση της λιποθυμισμένης κοπέλλας. "Ουως με μια κατάπληξι, που ζωντανεύεται στο πανωμένο του βλέμμα, άντιλαμβάνεται πως κάτι παράξενο συμβαίνει. Τό Γεράκι που έχει γαντζωθή άπάνω του, δέν τό άφίνει και τούτο φέρνει άφ'ους λύσσας στο τεράστιο στόμα του.

'Ο Μάκ, ή "Ελλεν κι' ό Τζιμ διατρέχουν έσχατο κίνδυνο θανάτου

ΧΟΝΤΡΟΙ κόμποι ιδρώτα κατρακυλούν από τό μέτωπο του Γερακιού και τα χαλύβδινα μπράτσα του πάνε να σπάσουν από την ύπερέντασι. 'Ο βόας στριφογυρίζει άφίνοντας ένα άνατριχιαστικό σφύριγμα θανάτου και τινάζεται πότε έδώ και πότε εκεί, ενώ τα μικρά μάτια του κυττάζουν με μίσος τον μικροσκοπικό άντίπαλό του, που τολμάει να άναμετρηθή μαζί του. Μα όλα τούτα δέν τον ώφελούν σε τίποτα και

τὸ θρυλικὸ Γεράκι, βάζοντας σὲ κίνησι καὶ τὴν τελευταία ἵνα τοῦ κορμιοῦ του, κατάφερνει νὰ χαλαρώσῃ τὴ θανοσιμη θηλεία.

Ἡ ἴδια στιγμή ἀνασηκώνει στὰ μπράτσα του τὴν Ἑλλεν καὶ σαλπάζοντας πρὸς τ' ἀπάνω σὰ βολίδα ξεφεύγει ἀπὸ τὴν ἀκτίνα δράσεως τοῦ φοβεροῦ ἔρπετου. Ὑστερὰ προσγειώνεται πάλι κι' ἀκουμπάει ἀπαλὰ τὴ λιποθυμισμένη κοπέλλα στὸ χῶμα μακριὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Σκείνη ἀνοίγει τὰ μάτια. Συνέρχεται.

— εἶσαι καλά, Ἑλλεν; ρωτᾷ με ἀγωνία τὸ παιδί.

— Εὐχαριστῶ, Μάκ, ἀποκρίνεται. Χωρὶς ἐσένα θὰ ἤμουν τώρα χαμένη. Δὲν ἔχω τίποτα. Εὐτυχῶς πού πρόλαβες.

Ἀλλὰ ὁ ἀγῶνας μετὸν θῆα δὲν ἔχει τελειώσει ἀκόμα. Τὸ φίδι ζητάει νὰ πάρῃ ἐκδίκησι καὶ μετ' ὑποουλὲς κινήσεις ζυγώνει πρὸς τὸ μέρος τους. Ὁ Τζιμ Γκάφας ὅμως πού ἔχει τρέξῃ κι' αὐτὸς κοντὰ στὴν Ἑλλεν, βλέπει πρῶτος τὸν κίνδυνο.

— Τὸ φίδι! Τὸ φίδι! φωνάζει μετ' ὑπερβολῆς μάτια.

τὸ Γεράκι τινάζεται ὀρθὸ καὶ παίρνει μιὰ βιαστικὴ βόλτα στὶς φτέρνες του. Ἐχει δίκην ὁ μικρὸς ἀραπάκος προστατευόμενός του! Τὸ μεγάλο ἔρπετό, δγκάζοντας ἀφροὺς λύσσας ἀπὸ τὸ στόμα, πλησιάζει μετ' βιαστικούς κυματισμοὺς τοῦ κορμιοῦ του. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ὁ-

μως, τώρα πού δὲν βρίσκεται πιά αἰχμάλωτη ἡ Ἑλλεν, μπορεῖ νὰ κινηθῇ περισσότερο ἄνετα καὶ μετ' ταχύτητα πραγματικὰ κεραυνοβόλα. Μὲν γιὰ μιὰ στιγμή ἀσάλευτος καὶ τὸ κοφτερὸ σὰν ἀτσάλι βλέμμα του διασταυρῶνεται μετ' τὸ ἀπαίσιο βλέμμα τοῦ φιδιοῦ. Ἐκείνο σὰ νὰ αἰσθάνεται νὰ τὸ διαπερνᾷ ἔνα δυνατὸ μαγνητικὸ ρεῦμα, στέκει ἀπότομα ἀκίνητο. Τὸν ἀκριβῶς τὴ στιγμή περιμένει τὸ θρυλικὸ Γεράκι!

Σφίγγει τὰ δόντια καὶ σαλπάζει σὰν κεραυνὸς σηματοδύοντας μετ' εἰς σιδερένιες γροθιῆς του τὸ κρανίον τοῦ ἔρπετου. Τὰ χέρια του σὰν ἡλεκτρικὰ σφυριά, πού ζυγιάζουν ἑκατὸ τόννους τὸ καθένα, καταφέρνουν μιὰ σειρά ἀπὸ φοβερὰ χτυπήματα. Ὁ θῆας ἀφίνει ἕνα σφύριγμα ὀργῆς καὶ πόνου μαζί. Εἶναι φανερό πῶς τὰ ξαφνικὰ πλήγματα τὸν ἔχουν ζαλίσῃ. Ὅμως εἶναι ζωντανὸς καὶ διαθέτει τεράστια δύναμι ἀκόμα. Κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια καί, καθὼς τὸ Γεράκι πραγματοποιεῖ μιὰ δευτέρη ἐφόρμησι, τὸ λαστιχένιον κορμὶ τοῦ ἔρπετου τυλίγεται σὲ μιὰ φοβερὴ βόλτα γύρω του.

— Μάκ!, ξεφωνίζει μετ' ἀγωνία ἡ Ἑλλεν πού βλέπει τὸ φίδι νὰ τυλίγῃ τὸ φίλον της.

— Κύριε Μάκ! Πρόσεχε κύριε Μάκ!, φωνάζει καὶ ὁ Γκάφας πού τρέμει ὁλόκληρος.

— Μὴ ζυγώνετε!, ἀπαν-

γάζει τὸ παιδί. Μὴ πλησιάζετε!

Καὶ μπροστὰ στὰ γεμάτα τρόμα μάτια τῶν δυὸ φίλων του, ἀρχίζει ἕναν καινούργιο σκληρὸ ἀγῶνα μετὶ τὸν τεράστιο βόα πού ζητάει νὰ τὸν συντρίψῃ, νὰ τὸν μεταβάλλῃ σὲ μιὰ ἀμορφὴ μᾶζα ἀπὸ σάρκες καὶ ὀστὰ γιὰ νὰ τὸν ρίξῃ κατόπιν στοῦ στόματός του. Τὸ θρυλικὸ Γεράκι πρώτη φορὰ νοιώθει ἕνα παράξενο φόβο νὰ τὸ κυριεύῃ. Εἶναι ἡ πρώτη ἄλλωστε φορὰ πού συμπλέκεται μ' ἕναν τέτοιο γίγαντα. Αἰσθάνεται τὴ ζωητὰν ἠθελιὰ νὰ σφίγγεται ὁλοένα καὶ περισσότερο στο κορμὶ του καὶ ἡ ἀνάσα του γίνεται κοντὴ καὶ δύσκολη. Ἐχει τὴν αἴσθησι πὼς σὲ λίγο θὰ σπάσουν τὰ πλευρά του καὶ δὲν θὰ μπορῇ πιά νὰ ἀμυνθῇ. Ὁ θάνατος τὸν ζυγώνει μὲ μεγάλα δῆματα. Κι' ὅχι μονάχα αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς δυὸ ἀγαπημένους του φίλους, πού χωρὶς αὐτὸν σίγου-

ρα θὰ γασθῶν σὲ τοῦτο τὸ μυστηριώδες νησί, ὅπου ἔχει τὴ φωλιά της ἡ συμμορία τοῦ «Μπλέ Παγωνιοῦ». Ἡ θέσι καὶ τῶν τριῶν παιδιῶν πραγματικά εἶναι τραγικὴ. Καὶ μιὰ στιγμὴ ἀργότερα γίνεται περισσότερο τραγικὴ. Ἕνας παράξενος θόρυβος ἀπὸ κλαδιά πού σπᾶνε ἀκούγεται καὶ κάποιοι μιλοῦν μεγαλόφωνα, καθὼς πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος τους. Εἶναι μιὰ περίπολος Γιαπωνέζων, πού ψάχνουν ν' ἀνακαλύψουν τοὺς ἐπιβάτες τῆς «Ἀστραπῆς». Βρῆκαν τὰ συντρίμματα τοῦ ἀεροπλάνου, μὰ δὲν βρῆκαν τὰ πτώματα ἐκείνων πού ἦταν πλήρωμα καὶ ἐπιβάτες του. Κατάλαβαν πὼς γλύστησαν μέσα στὸ σκοτάδι μὲ ἀλεξίπτωτα καὶ τώρα βγῆκαν περιπολίες καὶ ἄρχισαν ἐντατικές ἐρευνες.

Ἡ ζωὴ τοῦ Μάκ, τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Τζιμ Γκάφα κρέμεται σὲ μιὰ κλωστή...

Τ Ε Λ Ο Σ

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η

Τὴν Παρασκευὴ 27 Αὐγούστου
(3 Σεπτεμβρίου στίς Ἐπαρχίες)

κυκλοφορεῖ ὁ **Τ Α Γ Κ Ο Ρ**
Τὸ Ἑλληνόπουλο πού ἔγινε Μαχαραγιᾶς

ΣΤΙΣ 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

(3 Σεπτεμβρίου για τις έπαρχίες)

Θα κυκλοφορήσει ένα νέο εβδομαδιαίο ανάγνωσμα, που θα κάνει την καρδιά κάθε Έλληνόπουλου να χτυπήσει από συγκίνησι, έμβουσιασμό και χαρά! Θα κυκλοφορήσει ο

Τ Α Γ Κ Ο Ρ

Το Έλληνόπουλο που έγινε Μαχαραγιάς

+++++

"Ένα καταπληκτικό ανάγνωσμα, ένα πανόραμα πλοκής περιπετειών, ήρωϊσμού, μυστηρίου, αυτοθυσίας και εύγενών αισθημάτων!

Τ Α Γ Κ Ο Ρ

Το Έλληνόπουλο που έγινε Μαχαραγιάς

+++++

"Ένα ανάγνωσμα που θα ξετρελλάνει ακόμα και τους πιο δύσκολους αναγνώστες περιπετειών! Είναι η ιστορία ενός τολμηρού Έλληνόπουλου, που κατόρθωσε να δαμάσει άγρια θηρία και κακούργους ληστές και να σώσει ένα παραμυθένιο κράτος των Ίνδιων! Κυκλοφορεί την

Παρασκευή 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

(3 Σεπτεμβρίου για τις έπαρχίες)

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ-
ΔΩΝ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: Όδος Λέκκα 22 ♦ Αριθ. 15 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ/ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφ.γγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. Άνεμοδουράς, Άριστει-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηδασαλείου, Άμαζόνων 25

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Τὸ Παιδί τοῦ Μυστηρίου	8) Ὁ Ἄδρατος Θάνατος.
2) Τὸ Γεράκι συντρίβει	9) Ὁ Τζιμ Γκάφας θυμωμένο.
3) Τὸ Ἰπτάμενο Παιδί	10) Οἱ Κίτρινο, Δάιμο ες
4) Τιτανομαχία	11) Στὰ νέονα τῶν Ἐριτροδορίων
5) Ὁ Προστάτης τοῦ Κόσμου	12) Ὁ Μυστηριώδης Φυλακισμένος
6) Τὸ Μαύρο καὶ τὸ Ἄσπρο Γεράκι	13) Τὸ Μνήμημα τοῦ Ὀλέθρου.
7) Τὸ Φοβερό Μυστικό	14) Τὸ Θῶμα πῶς Σῶζει.
	15) Τὸ Αἶνιγμα τῆς Ζούγκλας.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 16, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐργόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΤΑΞΙΔΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

συνεχίζεται άδισώπητα ή πάλη τών τριών παιδιών
έναντίον τής έγκληματικής όργανώσεως του «Μπλε
Παγωνιού» και καταλήγει σε μιá θριαμβευτική άλ-
λά πικρή νίκη!

ΤΑΞΙΔΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

“Ένα τεύχος, πού θά μείνη ἀξέχαστο στίς καρδιές τῶν θαυμαστῶν τοῦ «Γερακιού»!

